ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

௨௰ - வது ரஹஸ்யமான

ஸ்ரீமதபயப்ரதாநஸாரம்.

அபயப்ரதானஸாரம்.

ஸ்ரீமத்தந்த்ராதி - மஹாபாஷ்யம்

ஸ்ரீரங்காசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

பெங்களூர் துளசிதோட்டத்திலிருக்கும்

தூப்புல் - வேங்கடாசார்யர்

பரவஸ்து - ராமாநுஜாசார்யர்

பரித்திச்சேரி - சக்ரவர்த்தி - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

கிருஷ்ணமாசார்யர்

இவர்களுக்காக

வியவஹாரதரங்கிணீ அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னபட்டணம்.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவவதாரவருஷம் - ௬௧௫ - வதான

சித்ரபாநுவருஷம்.

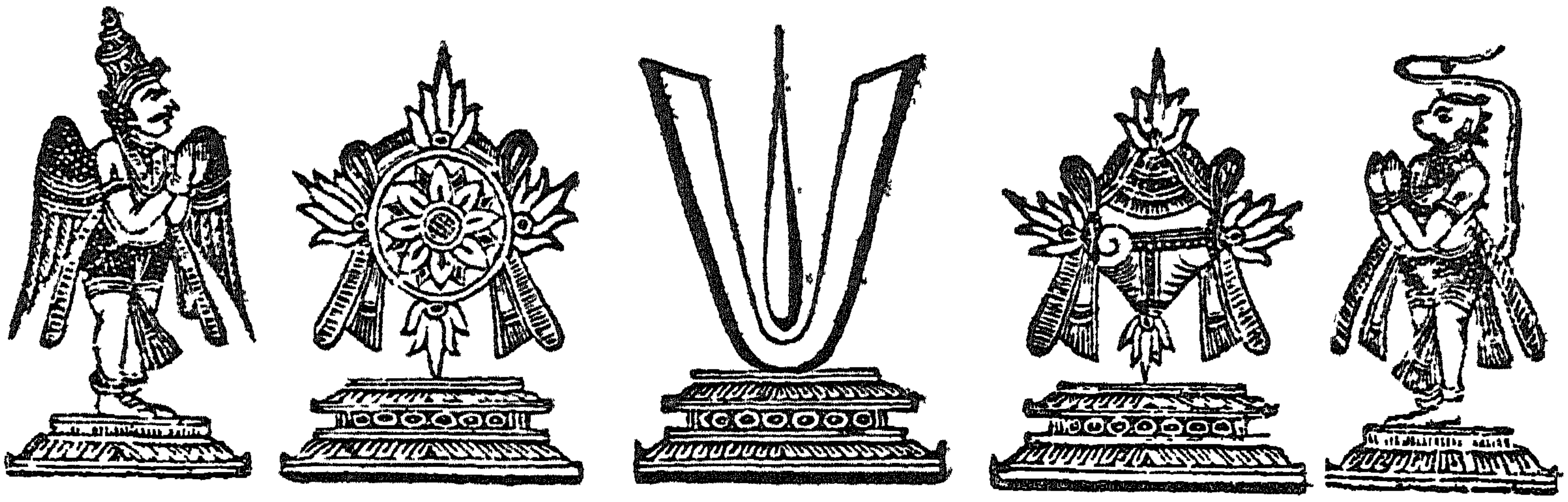

ஸ்ரீயை நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

௨௦-வது ரஹஸ்யமான

அபயப்ரதாநஸார:

ஸ்ரீமாந்வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் |
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ||

சீரொன்றுதூப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள் . ஓரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில்வாழ்வார்க்கு
வானேறப்போமளவும் வாழ்வு.

வால்மீகிவசஸாமர்த்தம் ஸங்க்ருஹ்ய வ்யாகரோதி ய: |
அபயப்ரதாநஸாரோ ஸோவ்யாத்ஸர்வதந்த்ரஜ்ஞதேசிக: ||

ஜயத்யாஸ்ரிதஸந்த்ராஸ த்வாந்தவித்வம்ஸநோதய: |
ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கர: ||௧||
ப்ராய: ப்ரபதநே பும்ஸாம் பௌநம்புந்யம் நிவாரயந் |
ஹஸ்தஸ்ரீரங்கபர்த்துர்ந: ஸோவ்யாதபயமுத்ரித: ||௨||

நமஸ்தஸ்மை ஸகலஸ்மை ஸர்வத்ர நிக்ஷிப்ய நிஜ நவ்யம் ரக்ஷார்த்தீ க்ஷாமயிகஸமயா நயஸ்தே | ஸர்வாதீஸ்வரோ ரக்ஷண க்ஷமி தஸ்யாபி யஸ்யமே ஸ்ருஷ்ட்வா ஸர்வத்ர ப்ரஸந்ந வதாம் ஹோஜ ராஜதே ||

சோகந்தவிர்க்குஞ்சுருதிப்பொருளொன்றுசொல்லுகின்றேன்
நாகந்தனக்குமிராக்கதர்க்குநமக்குஞ்சரணம
ஆகண்டலனமகனாகியவாவலிப்பேறியதோர்
காகம்பிழைத்திடக்கண்ணழிவேசெய்தகாகுத்தனே.

ஒருக்காலே சரணாக வடைகின்றார்க்கு
உனக்கடிமை யாகின்றே னென்கின்றார்க்கும்
அருக்காதே யனைவர்க்கு மனைவராலு
மஞ்சேலென் றருள்கொடுப்ப னிதுதானேதும்
இருக்காலு மெழின்முனிவர் நினைவினாலு
மிவையறிவார் செயலுடனென் னிசைவினாலும்
நெருக்காத நீள்விரத மெனக்கென்றென்று
நெறியுரைத்தார் நிலையுணர்ந்து நிலைபெற்றோமே.

"பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச து³ஷ்க்ருதாம்। த⁴ர்ம ஸம்ஸ்தா²பநார்தா²ய ஸம்ப⁴வாமி யுகே³ யுகே³॥" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் ஒருத்ரேதாயுகத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் அவதரித்தகாலத்திலே ஶ்ரீவால்மீகி ப⁴க³வான், ப்³ரஹ்மபுத்ரனான ஶ்ரீநாரத³ப⁴க³வான் பக்கலிலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை ஸம்க்ஷேபேண ஶ்ரவணம் பண்ணி, "மச்ச²ந்தா³தே³வ தே ப்³ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ" என்கிறபடியே, ஸரஸ்வதீவல்லப⁴னான ப்³ரஹ்மாவினுடைய ப்ரஸாத³த்தாலே ப்ரவ்ருத்தமான தி³வ்யஸாரஸ்வதத்தையுடையனுமாய், "ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாஶஞ்ச யத்³வ்ருத்தம் தஸ்ய தீ⁴மத: । ராமஸ்ய ஸஹஸௌமித்ரே ராக்ஷஸாநாஞ்ச ஸர்வஶ: ॥ வைதே³ஹ்யாஶ்சைவ யத்³வ்ருத்தம் ப்ரகாஶம் யதி³ வா ரஹ: । தச்சாப்யவிதி³தம் ஸர்வம் விதி³தம் தே ப⁴விஷ்யதி ॥ ந தே வாக³ந்ருதா காவ்யே காசித³த்ர ப⁴விஷ்யதி॥" என்று ப்³ரஹ்மாவாலே த³த்தவரனுமாய், "ஹஸிதம் பா⁴ஷிதம் சைவ க³திர்யா யச்ச சேஷ்டிதம்। தத்ஸர்வம் த⁴ர்மவீர்யேண யதா²வத் ஸம்ப்ரபஶ்யதி॥" என்கிறபடியே, த⁴ர்மவீர்ய ப்ரஸூதமான தி³வ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே இவ்வவதார வ்ருத்தாந்தத்தை, "பாணாவாமலகம் யதா²" என்னும்படி நிரவஶேஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து, "உபேத்ய ஶிரஸா ந நம் போரம் யோகே நாரஜநீசரம்। விவேகஶ்ராஜோ ந ஶம் நயதியோமி நாம்॥" என்கிறபடியே, ஜக³ஜ்ஜ²வுக்கு உபகாரகமான இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தை

வெளியிட்டு லோகத்தையுஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக தன்கருணையாலே ப்ர வ்ருத்தமாய், "இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத் | பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி||" என்கிற சா ஸ்த்ரார்த்தத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு வேதோபப்ரும்ஹணஸா பேக்ஷரான ஸர்வஜ்ஞர் பக்கலிலிருக்கிறத்தாலும், அவர்களைப் பற்ற வேதங்களுக்குண்டான ப்ரதாரணபயத்தை சமிப்பிக்கைக் காகவும், "புராணம் வேதஸம்மிதம்" என்கிறபடியே, நாலுவே தங்களையுமொருதட்டிலும் தானொருதட்டிலுமாகநிற்கிற ஸ்ரீமஹா பாரதமாகிற ப்ரபந்தத்தையருளிச்செய்து, 'பாரதவ்யபதேசேந ஹ்யாம்நாயார்த்த: ப்ரதர்சித:' என்கிறபடியே, ஆனைக்கொண்டு ப்ரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கக் கடவோமென்று சிந்தித்த ஸமய த்திலே சதுர்முகர் வந்து வேதோபப்ரும்ஹணம் பண்ண, 'தத: ஸ்வைர்வசநைர்வேதான் ப்ருஹயேதோபவிரிம்ஹிதான் | வேதோப ப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:||' என்கிறபடியே, உப தாயிகாரிலேவத்தாலே உபப்ரும்ஹணரூபமான ப்ரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தான்.

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்யத்ரய ஸாரே - ப்ரபந்தாவதார
ப்ரயோஜநாதிகார:.

இப்படி உபப்ரும்ஹணத்தில் பண்ணுகிற ஸஹாயங்களான வேதோபப்ரும்ஹணங்களில் ப்ரதானமான உபப்ரும்ஹணம் ஸ்ரீ தாஸ்தராதிகளில் சொல்லுகிற ஸர்வஸ்வரண்ய ப்ரதக்ஷ விஷய மாயும், ஸர்வாதிகாரமான சரணாகதிரூப பரமஹித விஷயமா யும் இரண்டுவகையாயிருக்கும்.

இதில் ஸர்வஸ்வரண்யமான ப்ரதக்ஷத்தை நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத் தில் ஸர்வேச்வரனைப்பற்ற ஸந்தேஹமும், ஸந்தேஹமும், சுயிகமொ ன்றும ஸங்க்ராயிருப்பாரிருவருண்டு. அவர்களானொனில் ஸர்வ

ஸ்வாமியுடைய மகனும் பேரனும். அவர்களில் பேரனை ராக்ஷஸனைக் காட்டில் ஸர்வேஸ்வரனு ஸமிகனென்னுமிடத்தை "ஜ்யோதிஷ்டோமேந த்ரைலோக்யவிஷ்ணுநா ஸம்வர்த்திதஸ்ய த்ரைலோக்யம்ருஷிகணஸேவிதம் | ஸுமேஸேக்ஷநிரோதவிஷ்ணும் தேவாஸ்தவிஷ்ணுநா ஸஹ||" என்று ஸ்ரீவைஸம்பாயநவாக்யத்தாலே வெளியிட்டான். ராவண வதார்த்தமாக தேவர்கள் வந்து பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறபோது ப்ரஹ்மாதிஸர்வதேவதைகளுடைய, "ப்ரதுர்வம் ஸர்வலோகஸ்ய ஸர்வேஷாம் ஜ்ஞாநவதாம்விதோ| உபேக்ஷஸே கதம் லோகம் ராக்ஷஸேந்த்ர || கர்தா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஸ்ரேஷ்டோ ஜ்ஞாநவதாம் வர: | உபேக்ஷஸே கதம் ஸீதாம் பதந்தீம் ஹவ்யவாஹநே ||" எனகிற வாக்யத்தாலே பெருமானுடைய ஸர்வஸாக்ஷிகத்வத்தை ஸ்தாபித்தான். தநந்தரம், தேவர்கள் தவிர ப்ரஹ்மா தனித்துப்பண்ணின ஸ்தோத்ரத்திலும் எதிரிகையாலே விடுதிட்டான கணக்கிலே "அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம்" என்று ஸர்வவிலக்ஷணமான பரப்ரஹ்மம் பெருமானென்னுமிடத்தையும், "லோகாநாம் த்வம் பரோ தர்ம: ஸர்வலோகந்ஸ்வயம் ப்ரபு: ||" என்று ப்ரஹ்மலக்ஷணமான ஜகத்காரணத்வத்தையும், ஜகத்ஸர்வம் ஸரீரம் தே, என்று ஸர்வஸரீரத்வத்தையும், "அஹம் தே ஹ்ருதயம் ராம ஜிஹ்வா தேவீ ஸரஸ்வதீ" இத்யாதிகளாலே ப்ரஹ்ம ளதமும் யோகத்தில் ப்ராதுர்பாவமான ஹ்ருதயஸம்பந்தத்தாலே ப்ரஹ்மாவினுடைய காயத்வத்தையும், மற்றுமுள்ள தேவதைகளெல்லாம் விஷ்ணுசேஷமான படியையும், "ஸர்வம் ஸர்வம் ஸமாஸாதம் ஹரிவம்சே ஸ்வயம் பு:" என்று ஸர்வ ஸாரத்வத்தையும்பேசினன். யாவனொருவன் ப்ரஹ்மாவை முற்பட ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்திலே பரமான வஸ்துத்தை உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலே ப்ரஹ்மாதன்னுடையவாக்யத்தாலேபேசினன். எங்கனேயென்னில், "ஸயோ ஸௌ ஹாவா ஹோ வாஸுதேவோ நாராயண: | ஸம்க்ஷிப்ய ஸர்வலோகாந் ஸ்வபன் யாவ யோகேஷு || பூர்வம் ஸ்வயம்பூர் நாம ஸ்வயம்பு: பூஜ்யம்||" என்றுதுடங்கி, "பத்மேதிவேதஸ்ஸம்ஸாரே நாரணாய ஸாதவே | ப்ரஜாபதி ப்ரஹ்மா ஸர்வப்ரபு: ஸநாதந: || ஸோஹம் ஸம்ஸ்ரஷ்டா ஹரிஹர காரணாய யோகமயஸ்ய ஜகத: | ரக்ஷாம் விதத்ஸ்வ ஸர்வம் ஸந்தத்வம் ஜ்யோதிர்மயோ ஹ்யஸௌ || தத: ஸாக்ஷாதிஷ்யக்ஷ ஸ்தாவர

ஹ்யாவாஸ்த நாதநாஸ | ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந் || அதித்யாம் வீர்யவாநுபேந்த்ரோ ப்ராத்ருணாம் ஹர்ஷவர்த்தந:| ஸமுத்பந்நேஷு க்ருத்யேஷு லோகஸாஹாய்யகாம்க்ஷயா ஸமுத்பந்நம் விந்யாஸ்யாத்மாநமாத்மநா ஜாதோ ஜநஹிதாய ஸ்தா | ராவணஸ்ய வதா காங்க்ஷீ மாநுஷேஷு மநோத‌யா:||" என்று ஸர்வேஶ்வரன் பரம காரணமானபடியையும், தானவனுக்கு கார்யபூதனுமாய் பரதந்த்ரனுமாய் தத்ஸந்நிதாநனுமாயிருந்தபடியையும், தங்கள் நடுவும் ராஜவம்ஶத்தில் நடுவும் ஸர்வேஶ்வரன் தஶரதாதிகளுடைய தபஸ்ஸின் போக்கோ ஸௌபாக்யத்தாலே அவதரித்திருக்கிறானென்னுமிடத்தையும் வ்யூஹாவிண்ணப்பஞ்செய்தான்.

தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோதும், "த்ரிமூர்த்திர்விஷ்ணோ ஸஹஸ்ரநேத்ர ஸர்வாந் வ்யாப்ய ஸ்த்ரியாந் | ஹாதத்ரோஷி ஸஹஸ்ரைவாஸ்ஸர்வாவிஶ்வஸ்வகாஶம்|| விஷ்ணுவீஶாம் த்வாஜ்ஞா ஸத்வா காஶம் ஸநாதநம் | த்வம் ஹி லோககதிர்தேவ நக்ஷத்ரம் கேஶந ஜாத நமே || ப்ரதேயாம் விஶாலாக்ஷீம் தவ பாதம்புரிஸ்ஸ்தம் | யா சித்ய விதேஹாதேஜஸ்ஸாத நம் வ்யவிஶ்வஸ்ய||" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். இப்படியால் வ்யூஹாதிகளுக்குங்கூட ஶரண்யமாய் பரம காரணமான தத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தங்களுக்கு உபப்ரூஹணம் பண்ணினான்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஸம்ப்ரதாயபரிஶுத்தௌ

பரதத்வோபப்ரூஹணாதிகாரோ த்விதீய:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாகுரவே நம:

இப்படி ஸர்வஶரண்யமான பரதத்துவத்தினுடைய ஸர்வகாரண த்வமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், பரஹிதமாயிருக்குற ஶரணாகதியத்துக்கு வியாபகங்களான வேதாந்தங்களை இதிஹாஸத்தில் உபக்ரமாதிகளாலே உபப்ரூஹித்தான். எங்ஙனே என்னில்

அவதாராரம்பத்தில் முற்பட சக்ரவர்த்தியினுடைய யஜ்ஞத்திலே ஹவிர்பாகஹரணார்த்தமாகத் திரண்டதேவர்கள் ரக்ஷாகாங்க்ஷிகளாய், "ஆவாரார் துணை" என்று நிற்கிறவளவிலே, 'ஏதஸ்மிந்நந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி꞉ | ஶங்கசக்ரகதாபாணி꞉ பீதவாஸா ஜகத்பதி꞉||" என்கிறபடியே, ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் அவகாஶம்பார்த்து ரக்ஷணஸந்நாஹத்தாலுண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷணோபகரணங்களோடே கூடியெடுத்துவந்து தோற்ற, "ஸித்தகந்தர்வயக்ஷாஶ்ச ததஸ்த்வாம் ஶரணம் கதா꞉" என்றுதுடங்கி தேவஜாதியுள்ளாரெல்லாருமிருந்ததேகுடியாக ஶரணாகதரானபடி சொன்னான். த்ரிஶங்கு ஶுந꞉ஶேபாதிவ்ருத்தாந்தங்களிலும் விஶ்வாமித்ராதிவ்யாபாரவிஶேஷங்களைச்சொல்லி, ஶரணாகதரக்ஷணம் பரமதர்மமென்னும் ஸகாரணிகவிஷய ஶரணாகதிமாத்ர விநாஶத்தைப்பின்னும்காட்டினான். இளையபெருமாள், "ஸ ப்ராது꞉ சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந꞉ | ஸீதாமுவாசாதியஶா ராகவம் ச மஹாவ்ரதம்||" என்று உபாயபரிக்ரஹத்தைப்பண்ணி இதுக்கு ஶேஷமாக, "குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே| க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவ சார்த்த꞉ ப்ரகல்பதே|| பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே| அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத꞉ ஸ்வபதஶ்ச தே||" என்றுபெருமாளும் பிராட்டியும் சேர்ந்தசேத்தியிலே தாமடிமைசெய்ய அபேக்ஷித்தாரென்று சொல்லுகையாலே உபாயோபேயபரவாக்யரூபமான ஶரணாகதிமந்த்ரவிஶேஷத்தை உபப்ரும்ஹித்தான்.

முற்பாடரானதேவர்கள்பண்ணின ப்ரபத்திக்காக ராவணவதத்துக்கெழுந்தருளுகையும், ஸ்ரீபரதாழ்வான்பண்ணினப்ரபத்திக்காகமீண்டுதிருவபிஷேகம்பண்ணிராஜ்யம்பண்ணுகையும்ப்ரஸித்தமானபடியாலே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ப்ரபத்தி பண்ணினபோதே பலமும் சடக்கெனத் தலைக்கட்டித் தில்லையேயாகிலும், அவருக்கு கைகெயீவரத்தாலே * ப்ரஸக்தமான அவதி தீரும்படி "மாவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம்வைத்துப்போய் வானோர் வாழ

---

* அவருக்கு கைகேயீவரத்தாலே என்னுமிடத்தில் கைகேயீ கலகத்தாலே என்கிறபாடபேதம் சிலது கோசங்களிலுண்டு.

என்கிறபடியே அப்போது ஸாக்ஷாத்ஸமமான திருவடிகளுக்கு ப்ரதிநிதியான ஸ்ரீரங்கோவந்தனாலே ஸமாச்ரயணஞ்சொல்லி" பின்பு ஸம்வத்ஸரதீக்ஷிதனான தேவகார்யத்தின் தலைக்கட்டினவாறே ஸ்ரீமத்வஸிஷ்டகவிமானத்தாலே ஸாக்ஷாத்ஸமமான திருவடிகள் ஸமயோசிதங்களாய் அயந்தவ்யங்களானபடி சொன்னான். அப்படியே, "ஸ்வாமீ நந்திநந்நயம் சரணாகதாஸ்த்ரம் ஜாநக்யா ஸஹ நத்வா நைவ ஸத்ருசம் நிவேதயஸ்வ | ஸர்வபூதஹிதே ரதாஸ்ஸர்வேஸ்வராஸ் ஸம்ஸாரஸாகரஸம் ஜனஹிதஜநவத்ஸல:||" என்கிறபடியே, "புற்பா முதலாப் புல்லெறும் பாதியொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில்வாழுஞ்சராசர முத்தவும் நற்பாலுக்குத்தந்த நான்முகனார்பெற்றனாட்டுளே" என்றும் பேசுகிறபடியே ஐம்பதோபாயவிஷயமாக உபாயாதிகார ப்ரஸம்ஹாரஹிதமான ஜந்துக்களையும் ஸ்ரீராமாழ்வான் பண்ணின ப்ரபத்தியினாலே அவருடைய விஷயவாஸநாத்ருஷ்டி பற்றாசாக பின்பு ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரத்துக்குப்புறஞ்செய்யலான, "தேவயம்ஸவதாரக்ஷார்த்தா ஸவதிஷயவாஸிநஃ||"என்கிற ருஷிவாக்யத்தின்படியே, அவர்களுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரை நிராகரித்து ருஷிகளை ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகையாலே ரக்ஷாபேக்ஷை பண்ணும்போதுவேறொருபகாரம் பண்ணவேண்டா. அவிசேஷமாவரமான விஷயத்தில் துவக்காலே அநந்யஸரணாமதியைப்போலே வெளியிட்டுக் குடிக்கவேயமையுமென்று திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்படியிலே கடைத்தலையிருந்துவாழும்சோம்பரையுகத்தியென்று பேத்தையவெளியிட்டான். குத்ரீராவணாயனையும், ராயிரக்கையனை காகநு ப்ரஹ்மாஸ்த்ர விமோசிதமானதுரும்பாலே துறப்புண்டு ப்ரஹ்மாமுதலாக உன்னையறியோமென்னுக உற்றார்வாசல்களெல்லாம்நுழைந்து என்னைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோவென்று, கதறினவிடத்து காக்கைக்கொருவருமில்லையாய்த்து. அவ்வளவில்,"ஸவித்ராவஸரீத்ய த்ரஸ்தரோஷஸஹஸ்ரீஜ்ஜிஹ்வீ:" எனறபடியே ப்ரியஹிதகாரிகளான தாயுந்தகப்பனும் வாழுகிற நாட்டிலே குடியிருக்கிற தேவஜாதிகளும் ஸரணாமதரக்ஷணயுத்துக்கு வஸிஷ்டாக்களான ருஷிகளுந்தாங்களேறிட்டுக்கொண்டால், "ப்ரஹ்மாஸ்யம்ஸமஸ்த்ரதாராந நேதாவாரப்ருஷி ணேத்ருஷி வராணகோவா| ஸம்தேத்ரீஸஹம்ஸ்ருஷ்டஸ்ர நாயகோவாத்ராதம் நஸ்தாராயிராவஸ்ய||" என்கிறப

டியே இக்காகத்துக்கு ரக்ஷகராவாரென்றிவனுடைய ஹிதத்தை நிரூபித்து பெருமாளைக் கைக்கொள்ளுகைக்கீடாக விக்காகம் எங்கும் போய்க்கரைகாணாதே "ஏரிகடல்வாய்மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறுமாப்பறவை" என்கிறபடியே அநந்யகதியாய் விழவேணுமென்று பார்த்து எல்லாரும் துரத்திக் கதவடைத்தார்கள். அப்போது வேறொருதிக்கை நோக்கினால் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடருகிறபடியும் பெருமாளெழுந்தருளியிருக்குமதிக்கை நோக்கினபோது கொலையிலே நினைவன்றிக்கே செருக்கடைக்க நினைத்திருக்கிற ஸர்வலோகஶரண்யனுடைய திருவுள்ளத்தையறிந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் காலதாழ்கிறபடியையும் கண்டு காகம் தப்பிப்போக நினைப்புண்டாயிருக்கச்செய்தே, "த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:" என்றபடியே போகத்து வந்துவிழுந்தது; இப்படிவிழுந்தவிடத்திலே, "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம்| வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்||" என்கிறபடியே வதார்ஹனைப்போக்கத்து தாமிருந்தவிடத்திலே வந்துவிழுந்தமாத்திரமே ஶரணாகதியாகக்கொண்டு பெருமாள் ப்ராணார்த்தியானவனுக்கு ப்ராணப்ரதானம் பண்ணி ரக்ஷித்தாரென்கையாலே எத்தனையேனுந் தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணினாரையும் போக்கத்து விழுந்தால் ஸ்ரீராமாயணத்திலும் நாராயணோபாக்யானத்திலும் சொல்லுகிறபடியே நித்ரா நவாயிநியான பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாகையாலும், பரமகாருணிகராகையாலும் பெருமாளே திட்டிக்கொண்டு ரக்ஷிப்பரென்னும் பரமரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டான். ப்ராணார்த்தியானவிக்காகத்துக்கு ப்ராணப்ரதானம் பண்ணுகையாலே ப்ரதிஜ்ஞாவிரோதம். அஷ்டகர்த்தியானவிக்காகத்துக்கு ஸாபேக்ஷமாக ஒருகண்ணழிவாலே அஸ்த்ரத்தை விலக்கினார். ஸ்ரீ பரஶுராமனளவில் தொடுத்த அம்பை அவன் தெளிந்து அம்ஶாந்தராபேக்ஷை தவிர்ந்தவளவில் அவனுக்கு உபேக்ஷிதவிரோதிகளான ஸாக்ஷாத்கங்களிலே ஏவினார். ஸமுத்ரத்தைப்பற்றித் தொடுத்த அஸ்த்ரம் ஸமுத்ராபிமாநி ப்ரஸந்நனாய் ஶரணாகதனாகையாலே அவனுக்கள் பக்கலிலே, ஆஸ்ரிதருடைய பாபக்ஷதத்தையேறிடுங்கணக்கிலே ஸமுத்ரவிரோதிகளான பாபிஷ்டர் பக்கலிலே ஏவினார். காகத்தைப்பற்றத்த அஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்த

வளவில்போக்கறுதியொழிய உள்ளொருபசையில்லாதகாகம், ஶரணா
கதனானபோது இக்காகத்துக் கபராதம்பண்ணுகையில் ஆதிக்ய
மில்லாமையில்லாதபடியாலே “அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை கொலை
கொண்டுவா” வென்கிறபடியே இனியோரபராதத்தோடே மற்ற
கண்ணும் போமென்றஞ்சி, ஶரீரஸம்பந்தியையிட்டு திரிகைக்காக
ஒருகண்ணை அஸ்த்ரத்துக்கிலக்காக்கினர். ஆகையாலிம்மூன்றுவ்ருத்தா
ந்தத்திலும் அஸ்த்ரத்துக்கு லக்ஷ்யம்கொடுத்தபடிகளெல்லாம் ஶ்ரீராமக
ஹிதமாகவெனறு நிர்ணீதம். காயத்ரி ஸம்பந்தியுண்டாயிருக்க
ஸௌமித்ர ஸஹித்தாலே சந்த்ரவராய் கடுகபெருமாளெழுந்தருளி
யிருந்தவிடத்திலே வாராதவளவிலே ஸயோதிரும்வனம் பண்ணிற
ராக பழிசுமந்த மஹாராஜர்விஷயத்திலே இளையபெருமாளுடைய
சீற்றத்தைக்கண்டு ஸந்த்ரியானதிருவடி, “க்ருதாபராதஸ்ய ஹி
தே நாந்யத் பஶ்யாம்யஹம் க்ஷமம். அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வா லக்ஷ்மண
ஸ்ய ப்ரஸாதநாத்” என்று அவஸரத்திலே பபராதமே பத்தா
சாக ஶரணாகதராய் ப்ரஸாதிப்பிக்க ப்ராப்தமென்று மஹாராஜ
ருக்குதர்மோபதேசஞ்சொல்லும் க்ருத்த்திலே ஹிதஞ்சொல்ல மஹா
ராஜரும்தெளிந்து, “யதிகிஞ்சிததிக்ராந்தம் விஶ்வாஸாத் ப்ரணயேந வா।
ப்ரேஷ்யஸ்ய க்ஷமிதவ்யம் மே நகஶ்சிந்நாபராத்யதி॥” என்று க்ஷமை
கொண்ட ப்ரகாரத்தைச சொல்லுகையாலே, ஸம்பந்திவிஷயத்திலே
ஸாபராதனாலும் ஸம்பந்த க்ஷமை கொள்ள வம்ஶத்
தாலே பெருமாள் க்ஷமித்தருளுகையாலே யிவன், நிரபராதனுய்
மெக்கயியொ மற்றுமென்னுமிடத்தைவெளியிட்டருளினன். அவ்
வளவில், “யதி ஶோகாபிதப்தஸ்ய ஶ்ருத்வாராமஸ்ய பாஷிதம்।
யோக்ஷ்வபரேஷாணஸ்ய தத்ஸ்வக்ஷதேமஹிஷி॥” என்று இளைய
பெருமாள் தம்முடைய வாரேஷ்வாக்யங்களுக் கடிஶோகபரவ
ஶரானபெருமாளுடையசித்தத்தளவில் பிறந்தபாசுரங்களென்றுதம்
முடைய வபராதத்தை ஸோபாதிகமாக்கி, “நவஸம்க்ரித ஸம
யாபெ நவாஸிஹமேதாமத:” என்னுப்போலே மேலெழுச்சியான
பெருமாளுடைய பாசுரங்களுக்குக் காரணம் காமன்செய்தான்.
மநேசெயதானென்கிறவாக்யத்தின்கணக்கிலேசோகமேயாய்த்து,
“ஸமயெதிஷ்ஸஸ்ரீவ” என்கையாலே பெம்மாருளிச்செய்தபாசுர

ரங்களுக்கு தாத்பர்யமென்றுகாட்டி அப்படியே ஸாபராதிகமான தங்கள் ஆசார்யர்களுக்கு க்ஷமாபராஜர்க்ஷமிக்கொண்டாரென்கிறபடியாலே ஸாசார்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் புரிந்த அனுதாபத்தாலே ப்ராயச்சித்தரானால். இவர்கள் விஷயத்தில் ஆசார்யனுமெயில் பண்ணின அபராதங்களுக்கு தாங்களும் எதிரே க்ஷமிக்கொள்ளவேணுமென்று சாஸ்த்ரார்த்தத்தைக்காட்டினான். இப்படி விபீஷணவ்ருத்தாந்தத்துக்குமுன்பு சரணாகதியாத்திவ்யவஸாயத்தின்நிலை சொன்னோம். இவ்விபீஷண வ்ருத்தாந்தத்துக்குப்பின்பு, "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்று தனக்குசரணாகதி ஸமிக்கக்கண்ட ஆசார்யனுடைய வாக்யத்தாலே யஸ்யானுக்ஷி தவிசிஷ்டதை ஸ்வீகரிக்க வேண்டுமென்னுமிடம்சொன்னான். அவ்விடத்தில், "ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்தஃ பரேஷாம் சரணாகதஃ। அரிஃ ப்ராணான் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்யஃ க்ருதாத்மநா॥" என்று அருளிச்செய்த பெருமாளை கையம்புமாண்டவரல்லாமையாலும், சரணமாகவரிக்கப்பட்ட ஜடாயு ஆசார்யதியுமாய் ஆசக்தியாகையாலும் சரணாகதி ஸமியாதொழிந்ததெத்தனை, பின்பு ராவணன் தன்னைக்குறித்து, பிராட்டியானவாசரானை பெருமாள், "அபராதஸஹஸ்ராணி க்ருதாந்யபி ஸமர்ப்ய மே। சரணாகதமாத்மானம் ரக்ஷ ராம க்ஷமாபய॥" என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே பெருமாளுடைய ஸர்வசரண்யத்தைக் குறுப்பான ஸௌசீல்யத்தையும், வாத்ஸல்யத்தையும், க்ருதஜ்ஞதையும் ப்ரகாசிப்பித்தான். "நயாம்யதாம் ஸதா ஸர்வதா" என்கிறபடியே சரணாகதரக்ஷணார்த்தத்திலும் ஸஹாயையானபிராட்டியும், "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராமஃ ஸ்தானம் பரீப்ஸதா। வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷபஃ॥ விதிதஸ்ஸ ஹி தர்மஜ்ஞஃ சரணாகதவத்ஸலஃ। தேன மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி॥ ப்ரஸாதயஸ்வ த்வம் சைனம் சரணாகதவத்ஸலம்। மாம் சாஸ்மை ப்ரயதோ பூத்வா நிர்யாதயிதுமர்ஹஸி॥" என்று ராவணன் ப்ரதிகூலனாயிருக்கச்செய்தேயும் மாத்ருவாத்ஸல்யமான வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே "ஸகேத" என்றும் ப்ரகாரத்திலே யருளிச்செய்த வாக்யத்தாலேயிதெல்லாதிகள் ஸர்வாதிகத்திலேயுபாயமென்னுமிடத்தைக்காட்டினான். இப்படி

"தேந மைத்ரீ பவது தே" என்றவிதுவும் ராவணனுக்கு ஶிரோ-வாஞுன ஜநஸ்தாநத்திலே அந்திமக்ஷணத்திலேயாகிலும் கார்யகரமாயிற்று. ஶரண்யஸமயவாஸிநியான பிராட்டிவிஷயத்திலே தர்ஜநபர்த்ஸநாதிப்ரவ்ருத்தைகளான ராக்ஷஸிகளை த்ரிஜடை "தத் ஞுங்க்ரு ஸ்வாமிகெ வ்ருக்ஷஸ்தாம் கேஶவோ ஹியீ பத்ராம் | ஸ்மியாவாசவெ டீமீமே தஸிஷ்டமோ ராவணே த || பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா | ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாமுபஸ்திதம் || ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா | அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத்||" என்று த்ரிஜடையும் ஸ்வப்நம் சொன்னபடியைப்பேசினான். பிராட்டியும்அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க ஸக்யவ்ருத்தியான த்ரிஜடையோடு அவர்களுக்குண்டான துவக்காலே வாத்ஸல்யபரவஶையாயருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்ரீவாநரவீரர்களுக்கு அநுபாஷித்துக்காட்டுகிறதிருவடி "அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராக்ஷஸீ கணம்" என்கிற த்ரிஜடாவாக்யத்தைமுடித்து, "ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்துர்விஜயஹர்ஷிதா | அவோசத்யதி தத்தத்யம் பவேயம் ஶரணம் ஹி வ:||" என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த ரக்ஷாஸ்வீகாரவாக்யத்தை யநுவதித்துக் காட்டினான். பின்பு ஸாபராதைகளான ராக்ஷஸிகளைப்பற்ற ரோஷமுந்து சீறினவிடத்து, "பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம | கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி||" இத்யாதிகளாலே இவன் சீற்றத்தையாற்றி பிராட்டி ராக்ஷஸிகளை தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடிசொன்னான். இவ்விருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்த பட்டர் ரோஷமோக்ஷத்துக்கு மாகாத நமக்கு பிராட்டியுடைய க்ஷமையொழியத் தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை, "மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ராபராதாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீக்ருதா | காகம் தஞ்ச விபீஷணம் ஶரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷதஸ்ஸா ந: ஸாந்த்ரமஹாகஸஸ்ஸுகயது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ" என்றருளிச்செய்தார். இப்படி ஆறு காண்டத்திலும் ஶரணாகதி யதேஷ்டம் அஞ்சுரு வாணியாயக் கோர்க்கப்பட்டது. உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலும் ராவணன் பாட்டன்மார்காலத்திலே விஷ்ணுவதாரா வஸ்ய

ஞன ஸர்வேஶ்வரன் ஶரணாகதரான தேவர்களை ரக்ஷிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ராக்ஷஸரோடே பொருத அளவிலே பூசலிலே கேட்டு, பராஜிதராய ஶங்கையைக்குறித்து பலாயநம் பண்ணுகிற ராக்ஷஸரை பின்தொடர்ந்து "சார்ங்கமுதைத்த" சரமழைகளாலே கொன்றுகுறையாடக்கண்ட மால்யவான் புரிந்து "நாராயண ந ஜாநீஷே க்ஷத்ரதர்மம் ஸநாதநம் | அயுத்தமநஸோ பக்நாநஸ்மாந் ஹம்ஸி யதேதர:||" என்று ஓடிப்போகிற எங்களைக் கொல்லுகை க்ஷத்ரியதர்மமன்றே, தர்மமறியாதார் செய்யுமத்தை ஸர்வஜ்ஞனான நீ செய்யாநிற்கிறதென்று தனக்குத்தாமே முறையிட ஸர்வேஶ்வரன் நாம் க்ஷத்ரியராகிலன்றோ க்ஷத்ரியதர்மம் அநுஷ்டிப்பது. நம்மை நாராயணனென்று நீ சொன்னபடி நாம் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலே ஸர்வவிலக்ஷணராகையால் நாராயணதர்மமான ஶரணாகதரக்ஷணம் அநுஷ்டிக்கிறோமென்று அபிப்ராயங்கொண்டு "யுஷ்மத்தோ பயபீதாநாம் தேவாநாம் வை மயாऽபயம் | ராக்ஷஸோத்ஸாதநம் தத்தம் ததேததநுபால்யதே || ப்ராணைரபி ப்ரியங்கார்யம் தேவாநாம் ஹி ஸதா மயா | ஸோऽஹம் வோ நிஹநிஷ்யாமி ரஸாதலகதாநபி||" என்றும நாம் தேவர்களுக்குப்பண்ணின அபயப்ரதானத்தாலே பசுக்களுக்காக புலிகளைத் தொடர்ந்துகொல்லுங்கணக்கிலே உங்களைக்கொல்லுகிறோமென்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே மற்றுள்ள க்ஷத்ரியதர்மாதிகளிலுங்காட்டில் ஶரணாகதரக்ஷணதர்மமே பெருமாளுக்கு அநுபாலநீயமென்னுமிடத்தை ஸ்தாபித்தான். வால்மீகியுடைய வாக்யத்துக்கும் இவ்வுத்தரந்தன்னையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம" என்று கம்பீரமாகப் பெருமாளருளிச்செய்தார். முன்பு ஸாபராதரான மஹாராஜர் அநுதப்தராய் ஶரணாகதராக நலிந்தபடியால் நீ துஷ்டனாகையாலும், ஶரணாகதரான மஹாராஜரை ரக்ஷிக்கை நமக்கு பரமாகையாலும் உன்னை நிரஸித்தோமென்று தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தம் தலைகட்டுகிறவிடத்திலும் உபாயாநதிகாரிகளான ஸ்வாவரஜம் ஶம்ஶங்களையுங்கூட "விஷயே தே மஹாராஜ ராஜவம்ஶ நரர்ஷபா: | அபிவ்ருக்ஷா: ஶிஷ்டாநாம் ஸர்வேஷாம் ஸங்க்ரஹாநுக்ரஹே ரதா:||" என்று இப்படியுண்டான விஷயவாஸத்தையும், அவஸ்தாவிஷயத்தையும்பத்தாசாகரக்ஷி

த்தபடி பரக்கப்பேசப்பட்டது. இப்படி யிவ்வர்த்தம் “உபக்ரமோ பஸம்ஹாராவப்யாஸோऽபூர்வதா பலம் | அர்த்தவாதோபபத்தீ ச லிங்கம் தாத்பர்யநிர்ணயே” என்கிற தாத்பர்யலிங்கங்களெல்லாம் பரிபூர்ணமாகவுடையதாய் ஶ்ரீவால்மீகிபகவானாலே ப்ரதர்ஶிதமா யிருக்கிறது ஒரு ஶரணாகதி வேதம். இதில் இவ்வபயப்ரதாந ப்ரகரணம் ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாரங்களையும் திரளவெளியிட்ட உபநிஷத்ஸாரம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே

ஶரணாகதிதாத்பர்யவ்யவஸ்தாபநாதிகார:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி ஶரணாகதி வேதோபநிஷத்தான இவ்வபயப்ரதாநப்ரகரணத்திலே, “பரமாபத்கதஸ்யாபி தர்மே மம மதிர்பவேத்|” என்றும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கலிலே வரம் வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, “யதிஷ்டம் ஸம்ஶயாவத்ஸ்ததாஸைவ தத்பவிஷ்யதி” என்றும்வரம்பெற்ற ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதிதர்மத்தை பரிக்ரஹித்து அநுஷ்டிக்கையாலும், பின்பு பெருமாளையுங்கூட அநுஷ்டிப்பிக்கையாலும் ஶரணாகதி பரமதர்மமென்னுமிடம் ஶிஷ்டாசாரத்தாலே ஸ்தாபிதம். இப்ப்ரகரணத்தில் முன்பே பல ஸம்வாதங்களாலே ராஜஸர் ப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார்க்கு ஸத்வப்ரக்ருதிகளாயிருப்பார் ஹிதஞ்சொன்னாலும் ஸமவிஷயத்திலாபிமுக்யங் கூடாதென்னுமிடம் சொல்லித்து. ஸர்வோத்தரனை ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணாகதனாய் வருகிறபோது அவன் விஷயத்திலே தேவதாவதாரங்களான ஶ்ரீவாநரவீரர்களாலே விமதம் ப்ரஸக்தமானபடி சொல்லுகையாலே, “ப்ரயதந்தி ஸதா தேவா ஸக்திஷூத்தாம் ந்ருணாம் | ஸம்ஸாரநாஶநாதீதாத் த்ராஸம் ப்ரதிபந்நத:||” என்கிறபடியே ஸமவிஷயத்திலபிமுகமானாரைத் தங்கள் குடிமக்கள் தப்பிப்போகிறார்களென்றுநினைத்து தேவர்கள் விலக்குவார்களெ

ன்றுமிடமும் இப்படி விருந்தங்கள் வந்தாலும் ஶாஸநமாவராய், அநந்ய ராய் வந்தடைந்தவர்களை, "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீ தி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம||" என்றும், "ப்ரவ்ருத்திதர்மாந் ஸகலாந் க்ருத்வா ஸர்வாநிமாந் | யஸ்யாவஶா ஶரணாகதம் ப்ரபந்நம்||" என்றும் ஸாங்கதவசநாதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் தாமே எல்லா விருந்தங்களையும் ரக்ஷித்து அடிமைகொள்ளுவாரென்னுமிடமும் வெளியிடப்பட்டது. ஸங்க்ஷேப ஸம்ஹிதாதிகளில் சொன்ன வாநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுமடங்க விபீஷண ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திலே காணலாம். எங்ஙனேயென்னில், அடியிலே ராவணாதிகளுக்குங்கூட ஹிதோபதேஶம்பண்ணுகையாலும் ப்ரதானாய்ச்சொன்ன திருவடியை ப்ரஹஸ்த ப்ரபாதியான ராவணன் ஶரீரமென்றறியாதே நலியநினைக்கவிலக்குகையாலும், பிறவியுறவையும், பெரியஐஶ்வர்யத்தையும், புத்ரதாராதிகளையுமநாதரித்துப்ராதிகூல்யவர்ஜநம்பண்ணுகையாலும், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும்ஸம்ஹிதமாயிற்று. பெருமாள் ஸர்வலோக ஶரண்யரென்கிறவ்யவஸாயத்தாலும், "ஆஜகாம முஹூர்த்தேந யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண:" என்கிறபடியே அஞ்சவேண்டும் ப்ரதேஶத்திலேயஶங்கிதமாக தன்னிலமாக நினைத்து வருகையாலும் ரக்ஷிஷ்யதீதிவிஶ்வாஸம் காட்டப்பட்டது. "ராகவம் ஶரணம் கத:" என்றுஉபாயவரணவாக்யம் ஸாமர்த்யத்தாலே கோப்த்ருத்வவரணமசொல்லிற்று. உபாயாந்தரஶூந்ய நிவேஶரூபமான ஶரணஶப்தத்தாலே கார்ப்பண்யம் ஸூசிதமாய், ரக்ஷாஶரணஶப்த ஸமாநாதிகரணமான ஆத்மநிக்ஷேபமும், "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே | நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம்||" என்று அகாரம்மமாயிருப்பாளை முன்னிலே யாக்கிக்கொண்டு விஶதமாகச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் பெருமாளும், இளையபெருமாளும்,முதலிகளும்கேழ்க்கும்படி கிட்டவந்து, "ப்ரணாம்ய ஶிரஸா ஸ்ம ப்ரதிஷ்டே" என்கிறபடியே கூப்பிடுகிறவனாகையாலே பெருமாளுக் கறிவியுங்களென்கை விவக்ஷிதமன்று, "ஸர்வாத்மநிவேதநம்" "கிங்கரோ வஸ்மிதீ தாஸ்யம்தே வாவேயம் நிவேதயேத்" இத்யாதிகளிற்படியே "நிவேதயத" என்றுயென்னை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்றபடி, "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்த

த:" என்று தொடங்கி, "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித:" என்றுறுதியாக துஷ்க்ருதியான ராவணனுக்குத் தான் ஹிதோபதேஶம் பண்ணின பாருஷ்யத்தையும் பரிபவத்தனையும் படி சொல்லுகையாலும், "ஸ்வரணேஹதாரேஹாநு" என்கிற வாக்யத்தாலும், "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்" என்கிற த்வராதிஶயத்தாலும், "ப்ராணாந்ஸ்வதேஹாந் நஷ்டஸ்வதாவஸ்ரமயாமதம்" என்கிற ஸர்வஜ்ஞரான ஶரண்யனுடைய வாக்யத்தாலும் ஸார்வஜ்ஞ்யம் சொல்லப்பட்டது. ஆகவிப்படி க்ருதஜ்ஞஸத்வாதிகளையுடையராய், ஸர்வஸைந்யத்தையுமுடையராய் ஸ்வரூபவர்ணத்திலே சொல்லப்படுகிற ஸர்வஜ்ஞாதிஸர்வஶக்தித்வாதிகளையுடைய ப்ரவ்ருத்தியை ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸ்வாநுஷ்டாநத்திலே கிலேசியாத ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் அநுஷ்டித்தான். அதுக்கிவன் ஹலமாகக்கோலி ஆபாதரஸ்காராயிருப்பார், ஸம்ஶயமென்னிருப்பார். ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கருத்தை யடியொத்திருல் ஶரண்யரான பெருமாள் திருவடிகளில் ஸௌஶீல்யமே ஹேதுமாயிருக்கும். அது எங்ஙனேயென்னில் ஶரணாகதி காலந்தன்னிலே, "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத:" என்னிதாவிஷயங்களிலே நைராஶ்யத்தைத்தானே ஸ்வீகாரம் பண்ணுகையாலும், பின்பு பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்கிறபோதும், "பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச | பவத்கதம் மே ராஜ்யம் ச ஜீவிதம் ச ஸுகாநி ச||" என்று ஸம்ஶயாதிகளை அடையவிட்டு எல்லா ப்ராப்யமுமான தேவரீர் திருவடிகளைப் பற்றினேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்கையாலும், இவ்வநந்தரபோஜநனுடைய அதிகாரியென்றறுதியிடம் ஸர்வஜ்ஞனான பின்பு காலேஷ்ட்ரநவிட்டு விட்டு, "ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து புத்திபூர்வமிஹாகத:" என்கிற திருவடிவாக்யமும், "நயம் தத்ஶ்ரீ நாஸ்யராஜ்யகாங்க்ஷீ வராக்ஷஸ:||" என்று பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையும் ராஜேக்தியாலே கலங்கினதோராராஜருடைய கீர்த்தி ஸ்தித்யையடைகைக்கீடாக நீதிஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லும் ராஜவ்ருத்தாந்தம் கட்டளையைக் காட்டினபடியாமத்தனை; திருவடியும், பெருமாளுமருளிச்செய்த பாசுரமும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பாசுரமும் விரோதித்தால் ஆஶ்ரயமதப்ராயத்தாலே தன்பாசுரமே ப்ரபலமாகக்கடவது. அங்ஙனேயாகில்,

“அஹம் ஹத்வா தஶக்ரீவம் ஸப்ரஹஸ்தம் ஸபாந்தவம் | ராஜாநம் த்வாம் கரிஷ்யாமி ஸத்யமேதத்ப்ரவீமிதே||” என்று ராவணனைக்கொன்று உம்மைராஜ்யத்திலேமுடிசூட்டக்கடவோமென்று பெருமாளருளிச்செய்வானென்னென்னில் அதுவும், “ஶரீராரோக்யமர்த்தாம்ஶ்ச போகாம்ஶ்சைவாநுஷங்கிகாந் | ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்கப்ரதோ ஹரி:||” என்கிற ந்யாயத்தாலே அடங்காத ஶரண்யஶ்ரீதிக்கிப்போகவிடாத ஆநுஷங்கிக போக்யஸ்தாநமென்று கொள்ள ப்ராப்தம். ஆகையாலேயன்றோ முடிசூட்டக்கடவோமென்று அருளிச்செய்தபெருமாளுக்கு அதுக்கொருமறுவுத்தரமாத்திரம் விண்ணப்பஞ்செய்யாதே, “ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் லங்காயாஶ்ச ப்ரதர்ஷணே | கரிஷ்யாமி யதாப்ராணம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி ச வாஹிநீம்||” என்று ஸர்வநிரபேக்ஷனை திருவடியைப்போலே ஸ்வரூபோசிதமான அடிமை செய்யக்கடவேனென்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் உத்தரம் விண்ணப்பஞ்செய்து, இவன் பாரதந்த்ர்யத்தை பரமாகவேண்டிக்கொள்ள ப்ரதர்த்தனனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங்கூடக் கொடுத்தாற்போலே அடிமை செய்யவேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குபெருமாளடிமைக்குருப்பாக ஐஶ்வர்யத்தையுங்கூடக்கொடுத்தார். ஆகையாலே பெருமாளுடைய நியோகத்தாலே திருவடிநிலையைமுன்னிட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வானை நாட்டிலுள்ளாரை நியமித்திருந்தாற்போலே துஷ்டஸம்ஹாரார்த்தமாக அவதீர்ணரான பெருமாளுடைய நியோகத்தாலே மட்டுப்படாத ராக்ஷஸரை வழிப்படுத்திநடத்துகைக்காக ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் ராஜ்யத்தையிசைகையால் இதுவும் ஆஜ்ஞாநுபாலநமாகையாலே கைங்கர்யகோடியிலே அந்வயித்தது. இவர் தமக்கு இசைவன்றிக்கேயிருக்கப்பெருமாளுடைய அலங்கநீயதமமான ஶபதஶாஸநத்தாலே ராஜ்யம்பண்ணினானொன்னுமிடம்பெருமாள் தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபோது விடைகொடுத்த பாசுரத்தாலே வெளியிடப்பட்டது. “யாவத் ப்ரஜா தரிஷ்யந்தி தாவத்த்வம் வை விபீஷண | ராக்ஷஸேந்த்ர மஹாவீர்ய லங்காஸ்தஸ்த்வம் தரிஷ்யஸி || ஶாபிதஸ்து ஸகித்வேந கார்யம் மே ஶாஸநம் | ப்ரஜாஸ்ஸம்ரக்ஷ தர்மேண நோத்தரம் வக்துமர்ஹஸி||” என்று நிருக்கொடேயிறே பெருமாள் இவரை ராஜ்யத்திலேயிருக்க விசைவித்தது.

இப்படி இவன் அநந்யப்ரயோஜநனாகையாலே விஶேஷாஶ்ரயமான தம்பியுஞ் சிறிய கோயிலாழ்வாரை இவனுக் கெழுந்தருளுவித்துக் கொடுத்தது இப்படியன்றிக்கே ஆஶ்ரயித்த தீவிபக்ஷத்தாலே இவனை ஸம்ரக்ஷியாநிறும், "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்கிற பொதுவான பாசுரங்களாலே ஶரணாகதிவிஷயத்தைப்பார்த்தால் வ்யக்தியானது ஸர்வலோகநாயகனான ஸகலசேதநா ஸாதாரணமென்னுமிடத்தை யறியலாம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே

ப்ரகரணதாத்பர்யநிர்ணய ப்ரதமாதிகார:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி தன்னை ரக்ஷிக்கைக்காக ஶரணாகதனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் "ஸர்வலோகஶரண்யாய" வென்கிற பதத்தை "ராகவாய மஹாத்மநே" என்று ஸௌலப்யத்தாலும் பரத்வத்தாலும் ஸாதிக்கிறான். ஸௌலப்யமுண்டாகிலும் ஒன்றுக்குமுதவல்லாமையாலே அநாதரணீயம். ஸர்வோத்க்ருஷ்டரணீயமாகிலும், துர்லபமாகையாலே அநாஶ்ரயணீயம். ஆகையாலே பரத்வமும், ஸௌலப்யமும் இரண்டும் அபேக்ஷிதம். "ஸர்வலோகஶரண்யாய" உங்களுக்குப் போலே எனக்கும் பெருமாள் பக்கலிலே கூறுண்டென்கிறான். அங்கனன்றிக்கே யாவனொருத்தனோடே ஒருகுடல்துவக்காலே நானுங் கூட வுங்களுக்குக் கல்லுந்தடியு மெடுக்கவேண்டும்படியாயிருக்கிறேன். அப்படி மஹாபராதனான ராவணன் தனக்குக்கூட பெருமாள்ஶரணாய்க்கிடைகொளிருப்பது இப்படி பொதுவான ஶரண்ய விஷயத்தில் ருசியில்லாமையாலே துராத்மாவான ராவணன் தன்கூறிழக்கிறானித்தனை, "ராகவாய மஹாத்மநே" என்று உக்தமான ஸௌஶீல்யாதிஸாரத்தாலே, "நிலவரம்பில் பலபிறப்பாய் ஒளிவரு முழுநல" மென்றபடியே அவதாரதஶையிலே பரதஶையிலுங்

நாட்டில் ஆஸ்ரயித்தவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறான். "ராகவாய" பெருமாளுக்கு ஸரணாகத ரக்ஷணம் ப்ரதம ஸ்ருதமாகப் பொறுகிற ஸ்வபாவமன்றோ, ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நடலைக்கையிட்டுரைத்து முடியவொண்ணாதாப்போலே விசேஷித்துச்சொல்லி முடியவொண்ணாதிருக்கும் இம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பெருமாள் ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்திலொருப்பட்டால் ஸூர்யன் பிரப்பிட்டாலிருட்டு பின் காணவொண்ணாதாப்போலே வரத்தாலே பூண்கட்டிவைக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள் வரங்களையும் பின் காணவொண்ணாதபடி இவ்வவதாரத்திலுண்டான நிரதிஸய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வாத்ஸல்ய ஸ்வாதந்த்ர்யவானான பெருமாள் திருமுன்பே, "கய்யம் விதர ஸ்வதந்த்ர:" என்கிறபடியே பெண்ணுடையுடுத்து உருமாத்தினொருத்தனும்தப்பிப்பிரந்தேனென்னு ராவணனுக்கு ஜநஸ்தாநவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்ன அகம்பநவாக்யத்தாலே ஸ்வாமி வெளியிட்டான். "ஸராஜ் ... " [illegible] ... என்கிறபடியே ராவணனைநோக்கியிலே அவனுக்காப்தரானவாள் வ்யவஸிதமாக்கின ஸ்வாதந்த்ர்யமிது. பெருமாளுடனே போருத்து இளைத்துக்கலங்கின ராவணன் தெளிந்துதன்தேரை மீட்டுகொண்டுபோன ஸாரதியைவெறுத்துச்சொல்லுகிறபோதும் "ஸத்ரோ: ப்ரவ்ருத்தவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" என்றும் மேலே இவ்வவதாரஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச்சொல்லக்கடவனிறே. இப்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸ்வாதந்த்ர்ய என்னும் ராகவாய என்னும் சுருங்கச்சொன்னவாக்யமும், ஸௌஹார்த்தமும் மேலே முதலிகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடப்பட்டது. எங்ஙனேயெனில், "ஸஜ்ஜநாநாம் ஹிதைகாந்தம் ... ராகவ | ... " என்றார்கள். இவ்வர்த்தந்தன்னையே, "ஸம்ஹித

த்வத்ப்ரஸாதயா ஶரண்யாகேஶவவிக்ரஹ: | பரீக்ஷகாரீ ஸ்ரீதி
நா நிஸ்தீர்ணதாஸம் ஸ்வாமி" என்றுவிவரித்தார்கள். ஸ்வாமி
என்கிறவித்தாலே மேல்சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்கெல்லாம
திஶயாவஹமான ஸ்வாமித்வலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. பொத்
தாமரைப்பூவில் பரிமளத்துக்கு அல்லாத தாமரைப்பூவில் பரிமள
த்தைக்காட்டில் ஆஶ்ரயலக்ஷணத்தாலும் அதிஶயமுண்டாயி
ருக்குமிறே. இவ்வர்த்தத்தை, " குணாயத்தம் லோகே குணிஷு
ஹி மதம் மங்கலபதம் விபர்யஸ்தம் ஹஸ்திகிரிபதே த்வயிபுந:
குணாஸ்த்வத்ஸம்பந்தாதுதயமுபயாந்தி ஶுபதாம் ததா
ஜாதிநிர்பந்தேந ஶ்ரீதிமதா:" என்று உபபாதித்தார்கள்.
ஸத்யவ்ரத: - ஸத்யமாக ஶரணாகதரான தேவரீருடைய ஶர
ணாகத ரக்ஷணவ்ரதத்தை ராவணவர்த்தமாக எவ்விஷயத்தி
லே விலக்கலாம். ஶரை: - இவ்வ்ரதத்துக்கு விரோதிகளை யதா
ர்ஹமாக தேவரீர் அமோகங்களான அம்புகளாலேயாதல், உத்
தரங்களாலேயாதல் வெல்லும்சேவகமும் வேறொருவர்க்குண்டோ.
யாஜ்ஞிக: - ஶரணாகதரக்ஷண யஜ்ஞத்திலே நிலையுடையீர் தேவ
ரீரேயன்றோ. க்ருதவித் - ஆஶ்ரிதர்வத்ஸலமான தேவரீருடைய வ்ரத
க்ரமத்தை விரோதிகளாலேயாதல் ஆஶ்ரிதர்பக்கல் குற்றங்காட்
டும்பரிவராலேயாதல் விலக்கப்போமோ, பரீக்ஷகாரீ- ஸர்வஜ்ஞராய்
அதிரம்யமான பக்ஷியாலே யாராய்ந்துசெய்தருளுங் காரியங்க
ளுக்கு அடியோங்களைக் கேழ்க்கவேண்டுவதுண்டோ, ஸ்ரீதிமாந்- தே
வரீர் வஸிஷ்டாதிகளான ஜ்ஞானவ்ருத்தர்களுக்கு ராஜகுருக்களென்று
ஒருதரங் குடுக்கைக்காக அவர்கள்பக்கலிலே கேட்டருளினவர்த்தங்
களில் அவஸரங்களிலும் முதவாததுண்டோ, ஸ்ரீதிமாந்- "நஸ்ரத்த
வகாரணாம் ஶததேபி | கதம்சிதேகேநகோண க்ருதேந
நந்தேநகே நதேஷ்டி" என்னும்படியன்றோ தேவரீருடைய க்ருத
ஜ்ஞதையிருக்கும்படி "நிஸ்தீர்ணதாஸம் ஸ்வாமி" "ஶரணஸஹஸ்ர
தத்ஸம்ஶ்ரிதாஶ்ரயம் ஸகலம்" என்னும்படி தேவரீருடைய ஸுதாதீ
ங்களெல்லாம் ஶாஸ்த்ரான வடியோங்களிட்ட வழக்காக்கியன்றோ
தேவரீர்வைப்பது. ஆகையால் தாக்ஷிண்யபரதந்த்ரரான தேவரீர்
திருவுள்ளத்தாலே கோயிலகாரியத்தை ஈவெய்யரான அடியோங்க

ளையு மிசைவித்துக்கொண்டு செய்தருளுவதாகவன்றே வெங்க ளைக்கேட்டருளுகிறதென்று இப்படி பெருமாளைக் கொண்டாடி பரி வாலே கலங்கின ஸுக்ரீவஜாம்பவத்ப்ரப்ருதிகளான முதலிக ளாலே ஹேத்வாபாஸங்களை ஹேதுக்களாகக்கொண்டு விபீஷண பரிக்ரஹத்தைக் கடுகவிசையாதொழிய தூஷித்தாய் ஸுமந்த்ரி யான திருவடியவர்கள் சொன்ன ஹேத்வாபாஸங்களையெல்லாம் ப்ரதிக்ஷேபித்து ஸுபாஷிதங்களான குணநிர்தோஷகுண வசனங்களாலே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் பரிக்ராஹ்யனென்று விண் ணப்பஞ்செய்தான். அவ்வளவில் பெருமாள் ஶரணாகதனை நலியச் சொல்லுகிற திரளிலே இவன் பரிக்ராஹ்யனென்று சொல்லு வாரையும் பெற்றோமென்று திருவுள்ளமுகந்து "அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா ஶ்ருத்வா வாயுஸுதஸ்ய ஹ| ப்ரத்யபாஷத துர்தர்ஷ: ஶ்ருதவாநாத்மநி ஸ்திதம்" என்கிறபடியே ஶங்கநீயராந ஸ்வமதத்தை யருளிச்செய்யத்தொடங்கினார். விபீஷணன் ஸதோஷனாகையாலே ஶங்கநீயனென்ற ஸம்ஶயாஸ்பதங்களுக்கும் இவன் நிர்தோஷனா கையாலே பரிக்ராஹ்யனென்கிற திருவடிபக்ஷத்துக்கும் அவிரோதமா கையாலே ஸதோஷனேயாகிலும் ஶரணாகதனென்று பேரிட்டுவந் தவன் பரிக்ராஹ்யனென்று தாமருளிச்செய்யப்புகுகிற மதமவ்வோ லகத்தில் ஸர்வாவிரோதமாகையாலே இத்தையெல்லாருங்கூட அநுஸரிப் பார்களென்று பார்த்தருளி "மமாபி து விவக்ஷாஸ்தி காசித் ப்ரதி விபீ ஷணம்| ஶ்ரோதுமிச்சாமி தத்ஸர்வம் பவத்பி: ஶ்ரேயஸி ஸ்திதை:||" என்று நம்முடைய மதத்தையும் முன்சொல்லநினையாநின்றோம். அதினு டைய அநுஷ்டானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம். நமக்குப்ப ரிவாரான நீங்கள் நாம்சொல்லுகிற வாக்யத்தை விபீஷணனுடைய ஶரணாகதிவாக்யம் பட்டதுப் படுத்தி அநாதரியாதே கேட்டுத் தரவேணுமென்று இரந்தருளினார். இப்படிமுதலிகள் செவிதாழ் க்கும்படியிரந்து தம்முடைய ஸ்வபாவஞ்சொல்லுவாரைப்போலே ஸ்வஸித்தாந்தத்தை ஸமீசீனமான ஹேதுவோடேகூடச் சுருங்கவ ருளிச்செய்கிறார். "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந| தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்" என்று பெருமாள் தம்முடைய சீர்மையாலே ஆஶ்ரிதனை தம்மோடொக்கப்

பார்த்தருளி ஶரணாகதனென்று புல்லீதாகச்சொல்லமாட்டாமல் மித்ரபாவேந என்றருளிச்செய்கிறார். பெருமாளோடு துல்யஶீலைவயோவ்ருத்தை யானபிராட்டியும் “விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல: | தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி ||” என்று ஶரணாகத ஸ்வவிஷயத்திலே மைத்ரியென்றருளிச் செய்தாளிறே. மித்ரபாவேந மித்ரகேவலனைக்தாலிங்கநாத்யநுக்ரஹ ஸம்பந்தாதிவர்த்தகமாகப்பண்ணின ஸுக்ரீவாதிஸ்வஸம்ஶயிதமாகிறது, அங்கனன்றிக்கே மித்ரபாவனையாலென்றவுமாம் உன்னிலையேயாகிலும ஶரணாகதனென்று பேரிட்டுவந்தாரை நாம் விடமாட்டோமென்கிறார்.

இப்படி ப்ராஜநாத்ரஸாபேக்ஷமான பெருமாள்திருவுளத்தை யடியொத்தி, “பாலீயஸோபி ஶரணாகதிஸ்பர்ஶஹாஸேநா பேக்ஷணம் ஶ்ரீதபோஹிதஶ்ரவஸ்ய | ஸுக்ஷ்மா ந்யாயஸூக்ஷ்மாவஸ்தீக்ஷ்ணேந ஹாவாவஸாராக்ஷ்மித்ரஸம்ஶ்ரிதரக்ஷணம் ||” என்று பூர்வர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்தார்களிறே. ஶ்ராவ்யம் - இவன் ராவணப்ராதாஹ்ருஷீதனுயக் கடலுக் கக்கரைநின்று, “ராகவம் ஶரணம் கத:” என்றானுகில்நாமதித்வெதிபோடே வெந்தெயமதியாலேயக்கரைக்கேசெல்லவேண்டியிருக்க நாமிருந்தவிடத்திலே, “ஸம்ராப்ய ரிபும் ஸாநிவேதம்” இத்யாயத்தாலே வந்தவிவனை நாம்விடும்படியேன். ஸம்ஶ்ராவ்யம் - ஸுக்ரீவஸ்ராவ்யம் - இங்குஸுக்ரீவ ரக்ஷமாவது, த்ரிக ரவாத்ராம்ஶஷாரராம்ஶ, “பரித்யாகாயாஶங்காமித்ராணிவயநா நிவுஹவர்த்தம்ஸேராஜ்யம்வஜீவிதம்வஸுஹாநிபவே||” என்கிறபடியே ஹேயோபாதேயவிஶமம்பண்ணிக் கழிக்கவேண்டுவது கழித்து கைக்கொள்ள வேண்டுவது கைக்கொண்டு ஶரணாகதனென்கிற உக்தியை பத்தாசாகப்பத்தியதிஶம்கெதிர்ந்து அஸாரம்ஶரைவாரஷிகாரமாக முன்னுட்டுக்கொணடுவருகை, நத்யஜேயம் - இவன் பரித்யாஜ்யனே பரிஹாஹ்யனேயென்கிற ஶீஶம்ஶையத்துற்க்குப்பாகிறது. ஶரணாகதனென்கிறஸ்வபத்தை நம்சைவிப்படுத்தினவனை நாம்விடவல்லோமோ. அப்ரதிஷ்டஶரணாகதனுக்கு ஶுண ங்களில்லையாகிலும் தோஷங்கள் ப்ரமாணங்களேயாகிலும் இவனை க்கைக்கொள்ளுகை பரிவாரார்க்கஹிதமன்றேயாகிலும் இவனை க்கைக்கொண்டால் மேல் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்ரத்யவாயஸம்பவஶ்ருமுண்

டேயாகிலுமொருபடிக்கும் நாமிவனைவிடமாட்டோம். இஶ்லோகத்தில்
பூர்வார்த்தத்தாலே ஸமாஶ்ரிதத்யாகியான ப்ரவ்ருத்திவாக்யார்த்தம் ஸங்க்ர
ஹிதமாய்த்து. உன்னுடையவனுக்கே ஸர்வமென்று ஒருக்காலும் ப்ரபத்தி
பண்ணுவதடியாக ஒருகாலத்திலுமிவனை ஸர்வேஶ்வரன் விடாநின்
றிலனே இஶ்ருதியில்பொருள். இப்படியொருபடியாலும் ஶரணா
கதனை தாம்விடமாட்டாத ஸ்வபாவத்தையருளிச்செய்து முதலிக
ள் விண்ணப்பஞ்செய்த ஸாபிசாரஜ்ஞதாஹேதுக்களான தோஷ
ங்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தோடே ப்ராப்தியில்லாமையாலே அவையுண்
டேயாகிலும் அகிஞ்சித்கரமென்கிற திருவுள்ளத்தாலே அவர்கள் ச
ங்கித்த தோஷங்களுடைய ஸ்வரூபஸத்பாவத்தை யிசைவிக்கிறார்.
"தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" இவ்விடத்தில ஸ்ருஹ்ருந்நிஜைதோ
த்துகைக்காகவாதல் ஸம்ஹாரவைநயைப்பத்தவாதல் து:ஷ்டனையும்
ஶரணாகதஸ்வபாவாத்ரத்தாலே ஸங்க்ரஹித்தானென்கிற ஊஹா
ஹ்ண ஸிஸ்ருக்ஷமாக தோஷப்ராயஶ்சித்தனையைப் பத்தவாதல்
ஸ்யாத் என்கிறார். தோஷ: - என்கிறவாசி நீதிஜத்துக்கு
நீங்கள் சொன்ன தோஷங்களாகவுமாம். நீங்கள் சொல்லாத ஸாக்ஷா
த்ராவணாதிமதமான தோஷாந்தரங்களுமாமென்றுகிறது. இதோ
ஷங்களெல்லாம் ஸாபராஜ்ஞதா ஹேதுக்களாவது ஶரணா
கதவ்ருத்திக்கு விஷயத்திலேயென்று தஸ்ய ஸ்யாத் என்கிறஸ்வரஸோ
க்ஶரண்யரான பெருமாளுக்குத்திருவுள்ளமாகையாலேயிறே "யதிவா
ராவணஸ்ஸ்வயம்" என்னும் ராவணன் தன்னைக்குறித்து "நமேஷ்ரண
ஶரண்யஷி" என்றுமருளிச்செய்கிறது தேவரீரராஜ்ய ஸ்வபாவராகை
யாலே த்ருஷ்ட ஸங்க்ரஹம்பண்ணினால் நாட்டிலே ஶிஷ்டமர்யாதை
பிறவாதோவென்று முதலிகளுக்குக்கருத்தாக அதுக்குமுத்தரமருளி
ச்செய்கிறார். ஸதாமேததகர்ஹிதம் - அகர்ஹிதம் ஸர்வதா ந்ருஶ
வர்ஜிதமென்றபடி. நாம்ஶரணாகதனை தோஷமபாராதேஸங்க்ர
ஹித்தால் ஸங்க்ரஹனையாகிலும் ஶரணாகதனையழியக்கொடுக்கலாகாதெ
ன்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தையறிந்த ந்ருஷ்டித்து போருகிற ஶ்ரீவஸிஷ்டாதி
வாநுவிஶ்வாமித்ர ஸமவானுள்ளிட்டஸதநுக்கள் நாம்பண்ணின ஸர்வா
வதேஶம் ஹெரித்ததென்று கொண்டாடும்படியாம். நீங்கள் சொல்லு
கிறபடியேகேட்டு நாம் கைவிட்டாலவர்கள் நம்மைமர்ஹிக்கும்படி
யாம். ஆகையால்நமக்கு காயர்ம்தப்பாமைக்கு நீதிசொல்லப்பரிவும்

நிர்ப்பமுடைய நீங்கள் வஸிஷ்ட விஶ்வாமித்ர ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகார பாராஶர்ய வ்யாஸாதிகளான ஸத்துக்களுக்கும் நெஞ்சாரப்படாமை நம் ஸ்வபாவத்தை நம்புங்குலையாதே நம்மைப் பெறப்பாரிருங்கொளன்று திருவுள்ளம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

அபயப்ரதாநஸாரே ஶரண்யஶீலப்ரகாஶ:

ஷஷ்டோதிகார:.

ஶ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி பெருமாளருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு மஹாராஜர் ஸர்வஹ்ருதயஜ்ஞரான ராக்ஷஸனுடைய அந்தர்பாவத்தாலே என்றவிளையபுகுருகிறதோவென்று பெருமாளபக்கல் பரிவாலேக லங்கிப்பின்பு "கோ நாமஸந்தேஹம் தஸ்ய ஶேஷ நஶ்யதி ஜ்ஞ| ஶர ஸந்தேஹஸ்ய நம்ப்ராப்தம் ஸ்ராதாயம் ஶரிதஜ்ஞ||" என்று விபீஷணாழ்வானுடைய நயகல்கங்காட்டிப்பெருமாளை விலக்கப்பார்க்க பெருமாள் ராஜநீதிப்ரயோகத்தாலே யுத்தரமருளிச்செய்தார். பின்னையும் மஹாராஜர்பெருமாளுடைய ப்ரவணபாரதந்த்ர்யகாம்பீர்யாலேயிரே நாம் விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தை திருவுள்ளத்தில் படாதேயிருக்கிறதென்று பாவிபண்ணி ஒருப்ரவத்தைக் கொண்டு ப்ரவத்தியாகப் பண்ணுவோமென்று இளையபெருமாளையுங் கூட்டிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தரிக்கவேணுமென்று பார்த்து உம்மளவிலன்றிக்கேயு முமக்குத் தோழனானயென்விஷயத்திலும் பஹிஸ்ப்ராணஸமானரான இளையபெருமாள் விஷயத்திலும் இவன் ப்ரதூஷணாய் நின்று நலியுங்கிடர் ஆகையாலிவன் வத்யனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய வித்தைக் கேட்டபின் பெருமாள் "ஸுதீர்க்கஸ்ய தாதஸாகஸ்யம் ராமஸ்யாக்ஷர விப்ரஸ்ய| ததஸ்யஸதாரம்வாக்யம்வாவஹரிவாம் மயம்||" என்கிற படியே கலக்கும்படியாக மஹாராஜர் இளையபெருமாளைக் கூட்டிக் கொண்டுபண்ணின ஶரணாகதியில்காட்டிலும் தெளிவடியாகவந்த விபீஷணன் ஶரணாகதியொன்றுமே ப்ரபலமென்றறுதியிட்டு

மஹாராஜருடைய வசம் தீரவேணுமென்றுபார்த்தருளித் தோழனு
ரே விபீஷணன் துஷ்டனென்றும் அதுஷ்டனென்றும் பண்ணுகிறவிவா
ரமெதுக்காகப்பண்ணுகிறீர் தம்மளவில் ராக்ஷஸனென்கிறவிதென்
னென்பது நம்மளவிலாதல் உம்மளவிலாதல் தம்பியளவிலாதல் இவ
னொருவாயகக்கு செய்கைக்கு ஸாமர்த்யமென நம்முடைய பூந்தோட்
டத்தில் ஜாதிராத்ர வாநரங்களுக்கு இவனொருகுற்றஞ்செய்யவல்ல
னோ நாம்நினைத்தபோது பிசாசங்கள் தேவர்கள் யக்ஷர்கள் ப்ரு
திவியிலெங்குமுள்ளராக்ஷஸர்களென்ன இதெல்லாந்திரண்டுவந்தா
லும் ஒரு அங்குல்யக்ரத்துக்குப்பத்துமோ ஸஞ்ஜீவியாகிற ஸத்ருமெ
டாதார்க்கு நம்மைவெல்லவிரகுண்டோ வென்றுதம்முடையஸர்வ
சக்திகத்தைவெளியிட்டுமஹாராஜருடையவசத்தைக் கழிக்கிறார்.
"அதுஷ்டோ வா யதி வா துஷ்டோ கிமேஷ ரஜநீசர: | ஸூக்ஷ்மமப்யஹிதம் கர்தும் மம சக்த: கதஞ்சந || பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸாந் | அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாமிச்சந் ஹரிகணேச்வர ||" பண்டுநாமுமக்குக் காட்டினஸாமர்த்யத்தை
வாநரராஜ்யத்திலே புக்கவாறே மறந்தீரோ மஹாத்மந் என்று
விபீஷணன் நினைப்பித்ததும் நெஞ்சிற்பட்டதில்லையோ எதிரிகள்
விரலைக்கவுமப்படிக்காணும் நம்முடைய ஒரு அங்குல்யக்ரவ்யாபா
ரம் நவங்களிறே பெருமாளுக்கு நரஸிம்ஹமெய்யில் ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்களுக்கு சரண்யத்வோபயுக்தமாக ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தத்வங்களிலும் ஸர்வ
சக்தித்வங்களிலும் "ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வசக்தே ஸர்வாதாரா நிகேதந
ஸர்வ" என்றும் "ஸ்வஜ்ஞாநசக்தி கரணாஸம்பந்தீஷு" என்றும்
ஸம்பந்தமான சரண்யலக்ஷணத்வயமும் இவ்வாகாரத்திலே
விவக்ஷிதம். எங்கனேயென்னில் அடியிலே "ஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தகிம்
சித்" என்றும ஸர்வஜ்ஞத்வம்சொல்லிற்று. "ஸமுத்ரோ ஹேதவே நஸம்
ப்ராப்தம் நக்ருஜ்யம் க்ஷயம் ந" என்று ஸர்வகாரணிகத்வம் சொல்
லித்து. இவ்விடத்திலே "அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யா மிச்சந்"
என்று ஸர்வசக்தித்வம் சொல்லித்து. இப்படி வாநரஷூஸாவத்திலே
நின்று ராமஸ்வம் ஈரரசுபடாதபடி பண்ணின மஹாவீரனென்னு
ஞ் செருக்காலே மதியாமே பேசுகிறாப்போலே தம்முடையஸர்வ
ஜ்ஞத்வஸர்வசக்தித்வத்தாலே சரண்யத்வோபயுக்தஸர்வகுணஸம்பத்

ணர்த்தை யருளிச்செய்து மஹாராஜப்ரப்ருதிகளை [illegible]ம் திருமபடி பண்ணியருளினார்.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யவர்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே
ஶ ர ண்ய வை ப வ ப்ர கா ஶ:
ஷஷ்டோऽதிகார:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

இப்படி தம்முடைய ஸ்வபாவத்தையும் ப்ரபாவத்தையும் வெளியிட்டு மேலிவன் துஷ்டனாகிலும் அநுகூலனாகிலும் ப்ராணவர்ஜமாக ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணவேணும். இதுவே பரமோ தர்மமென்னுமிடத்தை கபோதோபாக்யாந ஸஹக்ருதகண்டுமஹர்ஷிகாதாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ரு: ஶரணமாகத:| அர்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரித:||" ஶ்ரூயதே ஹி - என்கிறவித்தாலே, "ஶ்ருணு ராஜந் கதாமேதாம் ஸர்வபாபப்ரணாஶிநீம்| ந்ருபதேர்முசுகுந்தஸ்ய கதிதாம் பார்கவேண வா||" என்னும் "ய ஏவம் ஶரணாயாந்[illegible]|விமுக்த: ஸர்வபாபேப்ய: ஸ்வர்கலோகம் ஸமஶ்நுதே||" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பாவநத்வத்தாலே ஸர்வருமாதரித்துக் கேழ்க்கும்படி ஸம்ஹிதமாகிறது. ஶ்ரூயதே - விப்ரகீர்ணங்களாய நஷ்டங்களான ஶ்ருதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லார்க்கிதுவுமொருமூலையிலே காணலாய்க்காணுமிருப்பது. ஶ்ரூயதே - ஸாமர்வாதிகள்சொல்ல தேவர்ஷ்யாதிகள்கேழ்க்கலாமத்தனை போக்கியெத்தனையேனுங்காருணிகராயிருப்பாராலும் இப்படி அநுஷ்டிக்கை அஶக்யங்காணும். ஹி - அதிப்ரஸித்தமாகையாலும் அநந்யவ்ருத்தாந்தமாகையாலும் இவ்வ்ருத்தாந்தம் எங்களுக்கு முன்னே நீங்களுங்கேட்டுப் போருமதன்றோ, நம்பக்கல்பரிவாலே வந்தகலக்கத்தைவிட்டு நீரே ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணப்பாரீர். கபோதேந - ஒருபெருவணிக்கனுமன்று, வர்ணாஶ்ரமத்தில் பிறந்தானொருவனுமன்று ஸாமாந்யதர்மமாத்ரநிஷ்டஜாதீயனும

ன்று, ஒரு திர்யக்குசெய்தபடியிது. இப்படி இத்திர்யக்குக்களுக்குங்கூட ரக்ஷணீயமாயிருக்க ஸர்வஶக்தரான நாமிருந்து ஶரணாகதனை அஶக்தனென்பதும், த்யாஜ்யனென்பதுமாகாநின்றோம். கபோதேந - ஒத்தைக்கபோதமாகையாலே விலக்குகைக் கீடான பரிவரில்லாமையாலும், அஶக்தமென்று ஶ்ருதியிலோதுகிறபடியே ஸஹாயிகாரத்தாலே பக்ஷியிலேசேர்ந்தி, "ஶ்ருத்வா வஹித: காருண்யாத் வக்ஷ்யே ஸம்ஹித:| ப்ராணைரபி ஹி யா நித்யம் ஸம்ரக்ஷ்யஶ்ஶரணாகத:||" என்று பக்ஷத்திலே ப்ரஶம்ஸிக்கிற ஸஹாய ஶூன்யாஷிணீ ஸம்பந்தத்தாலும் ஸந்நியாலும், அக்கபோதமசேக்கன ஶரணாகதரக்ஷணபக்ஷ உபதேஶிக்கப்பெத்ததிறே. ஶத்ரோ:- கபோதத்துக்கு வேடந்தானே ஸாயுத ஹரணமபண்ணினஶத்ருவாயிருக்கும். நமக்குவிபீஷணன் அப்படிப்பட்ட ஶத்ருவிருந்த வூரினின்றும் வந்தானத்தனையன்றோ, ஶரணாகத: - கபோதமிருந்த மரத்தடியிலே வேடன் யாத்ருச்சிகமாக வந்தானத்தனை, "ஸோஞ்ஜலிம் ஶிரஸா க்ருத்வா வாக்யோ ஹவநஸ்தம் | ஶரணம் ஹிம தாஸ்யேத்ய தைவதாம் த்வஹவாஸிநீம்||" என்று வநதேவதையைக்குறித்து ஶரணஶப்தம் ப்ரயோகித்தானத்தனையொழிந்து இக்கபோதத்தைக்குறித்து ஶரணஶப்தத்தை ப்ரயோகித்திலன. விபீஷணன் புத்ரதாராதிக ளெல்லாரையும்விட்டு, ராகவம் ஶரணம் கத: - என்று நமக்கு அநந்யஶரணனான ராகவனானவன் ராக்ஷஸஸம்வாதத்திலே ஶரணாகத ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினபடியை நினைப்பித்துக்கொண்டு நம்மை யதாஶ்ரம் ஶரணாகதனானான். அர்சிதஶ்ச - வேடனாகையாலே பக்ஷிஜாதிக்கு ப்ரக்ருத்யா ஶத்ருவுமாய் விசேஷித்து தன் பார்யாபஹர்த்தாவுமானவிவனை இவன்பட்டது படுகிறானென்றிருப்புதல் அவஸரத்திலே உசிய விருந்திடுதல்செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க அதிதியைதேவதாக விதிக்கிற ஶ்ருதியின்படியே தேவர்களை ஆராதிக்கிறதிறத்திலே அநந்யமாகவன்றோ அக்கபோதமர்சித்தபடி நாமும்ஶரணாகதனை, "அப்யுதாஶேஷ தீவ்ரப்ரணதோ நஸ்ஸஹ" என்று அநந்யம்பவிஷ்யமாகவர்சியாநின்றோம். யதாந்யாயம்-ஶீலத்தாலும் க்ஷாந்த்தாலும் ஆதித்யனை வேடனுக்கபேக்ஷிதங்களான ஸந்த்ராணநாதிகளைப்பண்ணி நல்விருந்துவந்தாலாதரிக்கும்படி நன்றாகதப்பாதே ஆஹவிஷாதமம்மி

ல்லாதே அக்கபோதமாசரித்தபடி. யதா ந்யாயம் - இன்சொல்முத லாக ப்ராணபர்யந்தமாக ஶரணாகதவிஷயத்தில் ஶக்திவஞ்சநம் பண்ணாதேசெய்த பரிவெல்லாமளவாயிருக்குமத்தனைபோக்கி மிகு தியுண்டோ “வேஶஸம்ஸ்பர்ஶம் வேஶநிர்ஜ்ஞம் த்ருதஃ” புறம்பேசில வாஹா ரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திட்டதன்று; தன்னுடையதான ஶரீராங்கங்களிலே சிலவற்றையிட்டு உபசரித்ததுமன்று. விவேகமில்லாதார் தானாகவஸிக்காதிருக்கக்கடவதாய் விவேகி களும் ஸூக்ஷ்மமான யத்நஸர்வஸ்வமென்று பேணக்கடவதான ஶரீ ரத்தில் மாம்ஸங்களாலேயன்றே. அங்கே அவனையும் உபசாரபூ ர்வகமாக நல்விருந்தூட்ட ப்ரவர்த்தித்தது. மாம்ஸபேஶீ-வகமெல ங்களையறுத்திட்டதன்று. கடுகபசிதீர்க்கவேணுமென்று வேடனுக்கு தனக்குள்ள அவயவங்களொன்றும் ஶேஷியாதபடி ஸாஹஸஶாலிதா வஸரைப்போலே யிதொரு மஹோத்ஸவமாக நினைத்து நெருப்பி லேகாணும் விழுந்தது. இப்படி இஶ்லோகத்தில்சொன்ன வ்ருத்தன் னை தம்முடைய வசநாநுஷ்டாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வநுவதித்து க்கொண்டு இப்படியானால் நமக்கு ஶரணாகதரக்ஷணம் கைமுதிக ந்யாயஸித்தமன்றோ வென்றருளிச்செய்கிறார். “ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ருஃ ஶரணமாகதஃ | அர்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர் நிமந்த்ரிதஃ ||” ஶ்ரூயதே ஹி - அக்கபோதம் நம்மைப்போலே யஜ்ஞா நுஷ்டானம்பண்ணக்கடவ ஜாதிகளிலொன்றிலேயாதல் ஶரண்ய வம்ஶத்திலேயாதல்பிறந்த தன்னென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமன்றோவி ருப்பது. தன்ஜாதியாலும் விஶேஷித்து தன்கொடுமையாலும் “க்ஷுத் த்ருஷ்ணா ஶ்ரமவேதநாக்ராந்தஃ” என்று பக்ஷிஜாதிக்காக விராதனாய் கபோதமிருந்தவிடத்திலே யாத்ருச்சிகமாகவந்துவிழுந்த துக்குமேலேகபோதத்தைக்குறித்து ஒருவாயப்ரயோஜநமில்லா தனுய்விஹிதாநுஷ்டானத்திலும் நிலைகுலையாதவனாய் ஶத்ருவாய் ருமாதல் ஶத்ருக்ருதோபத்ரவம்ஸம்பந்தமாதலின்றிக்கேயிருக்கிற அவ்வே டனிருப்பது. ஶ்ரூயதே ஹி - தன்னையறியமாறியன்றோ அவ்வேடனைக்கைக்கொண்டு ரக்ஷித்ததும்பேசப்பட்டதென்றுபொ துவிலே அருளிச்செய்ததை அவன் வ்ருத்தியைக்காட்டி விஶேஷிக் கிறார். ஶரணமாகதஃ - இப்படியே ராவணன்வந்தாலும் நமக் குக் கைக்கொள்ள வேண்டியன்றோ யிருப்பதென்று திருவுள்ளம்.

ஶ்ரூயதாம் - இவன் தன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச்செய்த உபாயா நுஷ்டானம் கபோதமிருந்த மரத்தடியிலே வந்தவளவே கிடீர். அல்லது வநஸ்பதி தேவதையைக் குறித்து ஶரணமென்று சொன்ன ஶப்தமும கபோதம் கேட்டதில்லை. கபோத: - முன்பே கபோதமென்று சொல்லியிருக்க இருகாலமட்டும் கபோதமென்றது - ஶிபியினுடைய ஶரணாகத ரக்ஷணயஶஸ்ஸும் சொல்லுகிற ஶ்யேநகபோத வ்ருத்தாந்தத்தில்போலே கபோதவேஷங்கொண்டானொரு தேவனோ ஸாக்ஷாத்பக்ஷியோவென்று ஶங்கியாமைக்காக இது ஸ்வஜாதி விஶேஷத்தாலே ஹம்ஸாதிகளைப்போலே திர்யக்காயிருக்கவிப்படி ஸத்யாநுஷ்டாநயோக்யமாய்ப்பிறந்தது வாநரஶ்ரேஷ்ட வேறேயும் ஒரு திர்யக்கு ஶத்ருவான வேடனை ரக்ஷித்தபடி கேளீர். வாநரஜாதிக்கு முடிசூடின நீர் வ்யாக்ரவாநரஸம்வாதம் கேட்டறியீரோ. ஒரு புலி பின்றுடர்ந்து தானிருந்த மரத்தடியிலே வந்தேறின வேடனை அந்த வ்யாக்ரம் - விடச்சொல்ல இவனை ஶரணாகதனென்று வாநரம் ரக்ஷித்தது. அப்போது மரத்தடியைவிடாதே கிடக்கிறபுலி இவ்வாநரம் தூங்கினவளவிலே வேடனைப்பார்த்து உன்னைவிடுகிறேன் வானரத்தை தள்ளவல்லையோ வென்ன பாபபுத்தியான வேடன் தன்னைரக்ஷித்த வானரத்தைத் தள்ளினவளவிலே வானரத்தைப்பிடித்து உன்னைவிடுகிறேன் உனக்கு உபகாரகனான உன்னைத் தள்ளின வேடனைத் தள்ளித்தரவல்லையோ வென்று நிஷ்டுரஶம்ஸ வாக்யமான புலிசொல்ல யஶஸ்வித்தான வாநரம் ப்ராணாத்யயேபியாகையாலே ஸாஹஸமாக விசைந்து புலிவிட்டவாறே மரத்திலேறி ஶத்ருவான வேடனைப் பின்பும் போக்கற்று தானிருந்த மரத்திலே யிருந்ததேயடியாக ஶரணாகதனென்று ரக்ஷித்தது. நீர் வானரங்களுக்கு முடிசூடியிருந்தாலும் உங்களுக்கு ஜாதிஸ்வபாவமென்று பார்த்தாகிலும் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - முதலிகள் கலங்கினால் தெளிவிக்கவிருக்கிற நீர் கலங்கலாமோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - வாலிவதத்திலிருந்தவாறே உமக்கு ஶரணாகதவிவேகம் ரக்ஷித்ததோ. வாநரஶ்ரேஷ்ட - வாநரோத்தமரல்லீரோ, ருஷிகளுடைய ஶாஸ்த்ரமுமாய் ஸ்வாயஸங்களை யறிந்துமிருக்கிறநீர் அல்லாத வானரங்களைப்போலே சாபலம்பண்ண பெறுவதிரோ. "கிம்புநஸ்த்வத்விதோ ஜந:" கபோதம செய்தபடி கண்டால் நம்போலிகளுக்கு கேட்கவேணுமோ

நாம் ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்குக் கொடியெடுத்த ரகுவம்சத்திலே “ஷஷ்டிர்வர்ஷஸஹஸ்ராணி லோகஸ்யாசரிதம் ஹிதம் | பாண்டுரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம் மயா ||” என்று அறுபதினாயிரமாண்டு வெண்கொத்தக்கொடை நிழலின்கீழாழிய வேறொரு நிழலிலொதுங்காதே லோகரக்ஷணார்த்தமாக பத்துத்திக்கிலும் தேர் நடத்தி ப்ரஸித்தனான தஶரதமஹாராஜனுடைய மகனாய் வஸிஷ்ட விஶ்வாமித்ர ஶிஷ்யனாய் மஹாயோகியாக ப்ரஸித்தனான ஜநக மஹாராஜனோடே ஸம்பந்தம் பண்ணின நாமும், “ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:” என்று உடம்பில் ஶிஷ்டதயா ப்ரஸித்தியை ஏறிட்டுக்கொண்டு, “யதாராஜா நாம் லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:” என்கிறபடியே இத்தனைகாலமும் நம்முடைய கைபார்த்து நாட்டார் அநுஷ்டிக்கும்படி நடந்துபோனது இன்று ஶரணாகதவாதம் பண்ணினால நாட்டைனபடக்கடவது. “ஶ்ரிய:” நம்முடைய வ்ருத்தம் பின்பு சொல்லக்கடவோம். “ஸாமாந்யாயம்யஶ்ச வேதாந்வர்ணாநாம்” என்கிறபடியே நம்போல்விகளெல்லார்க்குமிதுவே பொதுவாய்க்காணுமிருப்பது. ஶ்ரிய:-நம்போல்விகள் ஶரணாகதனை விடுவார்களோ. ஹிம்ஸாதிருசிகளாகையாலே ஸ்வஜநத்தை வயிக்கவல்ல ராவணாதிகளுக்கன்றோ இப்படிக்கொத்த கார்யங்கள் ப்ராப்தமது. ஜந: ஶரணாகதனை பரித்யஜித்தவன் என்னபிறப்பு பிறந்தாலுக்கெட்டவன். நம்போல்விகளுக்கு ஜந்மப்ரயோஜநம் ஶரணாகதரக்ஷணமன்றோ. ஶிஷ்டாநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமேயாகிலும் ஒரு கபோதாநுஷ்டித்ததென்றொரு ப்ரமாணமுண்டோ இதுக்கு விஷயமாயிருப்பதொரு வாக்யம் வேண்டாவோவென்கிற ஶங்கையாக கண்டுவென்பானொரு மஹர்ஷி கண்டதொரு காதையைக் கேளீரென்கிறார். “ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண கண்டுநா பரமர்ஷிணா | ஶ்ருணு காதாம் ... ஸத்யவாதிநா ||” கண்டுவென்கிற மஹர்ஷியினுடைய ஜந்மவ்ருத்தத்தை முற்படக்கேளீர். ருஷே: கண்வஸ்ய புத்ரேண-தான தோன்றியன்றைக்கே “யஸ்ய ஸ்யாக்ஷேப்ர த்ரிய: பிதா” என்கிறபடியே அவனுடைய பிதாவும் உதக்ரஶ்ரவா ஸ்நாயியாய்க்ஷதீம்ஶ்ரிய வ்ருஷ்டாவாய்க்காணுமிருப்பது. ஆனால் பரம்பதின் குட்டிவிழாதிறே “கண்வஸ்ய புத்ரேண” மஹாத்மாவான கண்வனுகிற மஹர்ஷிக்கு ஸம்ஸாரநிஸ்தாரகனாய்க்காணுமிவன் பிறந்

தது. ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வஜ்ஞநா-விதாவின்பேராலும் தன்பேராலும் ப்ரஸித்தியுண்டாணுமிருப்பது. ஸர்வஜ்ஞநா-அவன் தன்பெருமையைப்பார்த்தால் "ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" என்று ஸூரிகள் கொண்டாடும்படியான பேருடையானொருவன்காணும். ஜ்யேஷ்ட: ஸர்வஜ்ஞஸர்வஜ்ஞா-விளக்கில் கொளுத்தின பாதமெனனும்படிகாணும். ப்ரகாஶஸஹஸ்ரனை விதாவிலுங்காட்டில் இவனுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் இருக்கும்படி. ஶ்ரவண - இத்தனை நாளும் இதுவரை உம்முடைய செவியில் படாமையிறே நீரிப்படி கலங்குகிறது. இதனையவதரித்தாய்க்கேளீர், மாயாம்- இதுபெரியபொருள்களையெல்லாம் பொதிந்துகொண்டு எளிதாகக் கேழ்க்கலாம்படி சுருங்கின பாசுரமாய்க்காணுமிருப்பது. ஸநாதநம் - இன்று முதலாகக் கட்டினதொன்றன்று காணுமிது. வேதம்போலேபழயதாயிருப்பதொன்று. நிதாநம்-ஸர்வமான ஸமஷ்டியுமித்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றிராதேகிடீர். ஐக்கைஸாமோகப்பாடுமாப்போலே பண்டேயுள்ளதொன்றை அவன்செய்தானாகப் பாடினனத்தனை. நிதாநம்- அவன்செய்தானாகிலும் அநதவஸாநிபோலே ஸம்ஸாரவனங்களையும் போக்கவற்றாய்க் காணுமிருப்பது. யதேஷ்டம் - போலியான யஜ்ஞங்களைப்போலன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணஸித்தமான ஸாரயஜ்ஞத்தைவிஷயமாகவுடைத்தாய்க்காணுமிதுவேயிருப்பது. ஸத்யவாதிநா-ஸத்யவாதீஶனை ஸர்வஜ்ஞவென்கிற ஸமஷ்டிவாய்வெருவிச்சொன்னாலும பழுதாயிருப்பதொரு சவ்வுந் துவ்வும் கூடுகையுமன்றிக்கே காணுமிருப்பது. இதில் ஸாரஷ்டிணாவென்று யதார்த்த உபதேசமும் சொல்லித்து. ஸத்யவாதிநாவென்று யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதிகவும்சொல்லித்து. யதேஷ்டாமென்று உபதேசத்தினுடைய ஸாரப்ரயோஜநகவும் சொல்லிதது. இத்தால் ப்ரவேஶ ப்ரஸங்கங்களற்று ஸர்வலோகஹிதம் சொல்லுவா னொருவனென்று த்ருடநிஶ்சயம் சொல்லித்தாய்த்து. மேல் ஸர்வ மாமேயென்றெடுக்கிற நாலாம்ஶ்லோகத்தில் ப்ரயச்லோகத்தாலே ஸர்வஶரணாகதியில்லையேயாகிலும் போக்கற்றதெய்வத்தில் ஸூத்ரக்ஷேவாஸிப்ராய ஸம்ஜ்ஞங்களாய்க்கொண்டு ஶரணாகதியினுடைய ஶக்திவைபவங்களான ஸம்ஜீவிநயாதிசூத்ரங்களை நேர்ந்தவனையுமழியக்கொடுக்கலாகாதென்கிறார். "பலாஞ்ஜலிப்ரணாமம் நயா

யாசந்தம் ஶரணாகதம்। நஹந்யாதாந்ருஶம்ஸ்யார்த்தமபி ஶத்ரும் பர
ந்தப॥” பத்தாஞ்ஜலிபுடம் - ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யநிவ்ரு
த்தியுமில்லையாகிலும் கையிலஞ்ஜலிமாத்ரமேயமையும். “அஞ்ஜலி:
பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ” என்கிறபடியே அத்யந்த
ஸ்வதந்த்ரனையும் கடுகவிரங்கப்பண்ணும் முத்ரையிதன்றே. தீநம் -
அஞ்ஜலியும் பாத்ரமும் நேராதே காலைப்பிடித்துத் தோற்ற நிற்குமந
ந்யோபாயமமையும். யாசந்தம் - கைகூப்பித் தொழமாட்டானாகிலும் காலைப்
பற்றும் தோற்றதில்லையாகிலும் வாக்யமாக விரக்கவும
மையும். ஶரணாகதம் - அஞ்ஜலிபந்தாதிகள் மூன்றுமில்லையாகி
லும் ரக்ஷகனாக்கிடைக்குமோவென்றிருந்தவிடத்திலேயொதுங்குகிற
வுமமையும். முதல் ஸ்வரக்ஷாபர நிக்ஷேபரூபமேயான ஶரணா
கதி ஶப்த ஸ்வாரஸ்யங்களை சொல்லிற்றாய் இங்கே ஶரணாகத
மென்று பூர்ணஶரணாகதியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். நஹந்
யாத் - தானழியச்செய்தல் ரக்ஷிக்கஶக்தனன்றே தன்னுடைய ஶத்ருக்க
ளாலே யழியக்கொடுத்தல் செய்யப்பெறான். இந்தஶாஸ்த்ரம் வேத
ஹிதாஹ்ருத்யோபாதேயமோ ஸாமான்யமோ ப்ரத்யவாயபரிஹா
ராபேக்ஷமோவென்னஅவைநிற்க. முற்பட ப்ரயோஜநாந்தரம்சொ
ல்லுகிறது. ஆந்ருஶம்ஸ்யார்த்தம் - ஆந்ருஶம்ஸ்யமாகிற ஹோமகுணத்
தைரக்ஷிக்கைக்காகவுமாம். ந்ருஶம்ஸனென்று நாட்டார் சீச்சீயென்
னுமைக்காகவுமாம். அபிஶத்ரும் - நேரேஶத்ருதான்வந்து ஶரணா
கதனானாலும்அழியவிடவொண்ணாதபடியானால்இதுக்குமுன்பொரு
குற்றங்காணநிற்க ஶத்ருவிருந்தவூரில்நின்றும்வந்தானென்கிறவி
வ்வளவைக்கொண்டுஶரணாகதனானவனை யழியக்கொடுக்கலாமோ
வென்றுதாத்பர்யம். பரந்தப - ஶரணாகதனைப்பெற்றேயோ சேவகங்கா
ட்டுவது. நேரே பொருமவனுடையனன்றே. நஹந்யாத்-என்றுதா
ன்கொல்லாதொழியுமளவேயன்றேவென்ன அங்கன்று ஶரணா
கதனை வேறொருத்தர் நலியும்போது ஆத்மாநுரூபமென்னகிற ஶர
ணாகதாவஸ்தாவிஶேஷங்களைப்பாராதே தன் ப்ராணன்களையழிய
மாறியும் அவனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். “ஆர்த்தோவாயதிவா
த்ருப்த: பரேஷாம்ஶரணாகத:। அரி: ப்ராணாந்பரித்யஜ்யரக்ஷித
வ்ய: க்ருதாத்மநா॥” ஆர்த்தோவாயதிவா த்ருப்த: - இப்போதே அழிக்கவி

ஸிபுண்டாகவேணுமென்று விலம்பெக்ஷமன்றிக்கே யிருக்கவுமாம். விளம்பித்தும் பிறலாவதொரு ஸம்பத்தைக் கோலியென்றேனுமாகவ ஹிதம் ஸித்திக்குமென்றேவென்று தேறியிருக்கவுமாம. இவனுக்கு ஹிதத் தைப்பற்ற சுகிம் நதையாலே ஶூத்தி புண்டு. அங்கனன்றிக்கே ஸ்ரு ஶ்ரயஸயாதிகளாக்கு யிருக்கவுமாம் இவையின்றிக்கேயிருக்கவுமாமெ ன்றுஶூத்ரந்த்ருவிஹாரம் சொல்லுவார்கள். ஸர்வஶரணாகதஃ- இதுக்குமுன் ஸம்மறியாதாரிருந்தவிடத்தேவரவேயமையும. அரிஃ- அவன் ஶத்ருக்கயுடையனுமாத உள்ளேகிடக்கச்செய்தே ஶித்ருஸாவனை யைப்பண்ணிவந்தாலுமாம. ப்ராணாநு பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்யஃ- சுஹிருங்களான ப்ராணங்களைவிட்டு ஹிரமான ஶரணாகதரக்ஷண யஜ்ஞத்தைப்பத்தவன்றேப்ராப்தம். இவ்வர்த்தத்தை "ஷுத்ப்ராணைஃ பரப்ராணாநேவ நரபேரிக்ஷதி | ஸயாதிபரதம் ஸாநம் ஸா ஞாவதத்பெதவநம்||" என்று "ப்ராணைரபிக்ஷயாராஜநு ரக்ஷி தஃஶரணாஜநஃ" என்று ஶ்ருநகஶொதொவாவ்ருநத்தி லே ஶிபியைக்குறித்து ஊஉரன்சொன்னான. க்ருதாத்மநா - இப் படி செய்யாதபோது இவன கத்த கல்வியெல்லாம என்செய்த தாகக்கடவது. "விஶெஷாதி க்ருஷ்ண ஸாமயம்" என்னும் படியித்தனையிறே. தன்னைரக்ஷித்த வாநரத்தைத் தள்ளினவே டனைப்போலே ரக்ஷிதனான ஶரணாகதன் பின்பு க்ருதஹ்நனுய்ப்ர திகூலனானபோது தானவனுடைய ஶிக்ஷாதிகளில் சுயிக்ருதனாகில் அமமுகத்தாலே ரக்ஷிக்கவும் அவைத்து லயிக்ருதனல்லாதபோது பின்பு அவன நூதனாய் ஶரணாகதனானாகில் க்ஷமிக்கவும் அங்கனல்லாதபோது உபெக்ஷிக்கலான ப்ராதிகூல்யத்தையும் உபெக்ஷிக்கவும் தன்னுடைய வயாதிவயஜ்ஞமாக ப்ரவ்ருத்திக்கு மாகில் ஸாது விரோயமில்லாத ஜயஹ்ரதெஷயாலே யஶோஸக்திவிலக் கிக்கொள்ளவும்ப்ராப்தம். மேலிரண்டு ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாகத பரித்ராணத்தில்வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டப்ரத்யவாயங்களை யருளிச் செய்கிறார். "ஸசேத்யா ஊாஜோஹாஊா காஜோஊாவி நாரக்ஷிதஃ| ஸயாஸக்த்ராயயாஸக்ரும் தத்ராவம்ஶோகம ஹிதம்||" ஹயாஊா- ஶர ணாகதனைக்கைக்கொண்டால் ப்ரபலமான விரோதிகள் நம்மையும் நலியச்செய்வதென்னென்னும் அச்சத்தாலென்றபடி. லொபூர்த

க்ஷகநாயமிங்கே கண்டுகொள்ளுவது. ஶோஷாஜு "ஶரணாகதம் வத்ஸம் ஶரண்யம் தாயமேவச" என்றாற்போலே சில யாத்ரா ஸங்களாலே வந்த கலக்கததாலேயாதலென்றபடி. காரேஜு - ஶாஸ்த்ரதிஶ்ரீம் நலஹதுவான ஸந்தேஹஸாவத்தாலென்றபடி. அங்கனன்றிக்கே ஹிம்ஸாவிகளானராக்ஷஸர்களைப்போலே இவன்படுவதுகண்டாலாகாதோவென்கிற விபரீதபுத்தியாலேயாதல் என்றுமாம். அப்படியேஶரணாகதனுடைய ஶத்ருவின்பக்கலிலே கைக்கூலியையாசைப் பட்டென்னவுமாம். ஈஷ்டலாபகாரங்களை நினைத்துவரும் ஔதார்யம் முதலான வேறு மேதேனுமொரு ஹேதுவாலேயாகவுமாம். நரகஷ்டிதஃ - கிணற்றின் கரையிலே பிள்ளையை வாங்காதாப்போலே ரக்ஷியாதமட்டுக்கிறேர். நாம்சொல்லப்புகுகிறவாவும் இப்படியானால் தன்னை நலியுமளவிலேனனவிளையக்கடவது. ஸ்வயாஶக்த்யா - தனஶக்தி ஸம்ஹனனபண்ணாதே ரக்ஷிக்கவேணும். அங்கனன்றிக்கே கைக்கொள்ளவுமாம். கைவிடவுமாம். தானவல்லதொருவிரகாலென்று தாத்பர்யம். ராமாதிகள் ப்ராஹ்மணாதிகளை தாங்கள்கைக்கொண்டுரக்ஷித்தார்கள். தேவர்களும் ருஷிகளும் காகத்தைப் போக்கத்தடுதென்று பெருமாள் கைக்கொள்ளுகைக்காகத் தாங்கள்கைவிட்டுரக்ஷித்தார்கள். "யதாஸத்யம் - லோகத்துக்குக்கணக்காளிகளாகப்படைத்தகுழிதமிகுதி நாலுஸாக்ஷிகளும் இவர்களுக்குமேல் கண்காணியாய் ஸர்வஸாக்ஷியான ஸர்வேஶ்வரனும் கண்டுகொண்டிருக்க தான் ஶக்தனாயிருக்கச் செய்தேஸிலஉடுக்களாலேதனக்குஶக்தியில்லாமையைக்காட்டி "ஶரணாகதம் பரித்யஜ்ய" என்கிறகணக்கிலே கண்ணழிக்கப் பெறுன். தத்பாவம் - அந்தபாவத்தின் கொடுமையைக்கேளீர். இது நடைந ஹார்ஷவ்ருத்தி ஸம்வாதாதிகளிலே கதிதாஸ்வபின்மாய்க்காணுமி ருப்பது. இதின் கொடுமைய "ஶரணாகதம் தீனமபி ஶத்ரும் ப்ராஞ்ஜலிமாகதம் நஹன்யாத் ப்ராணஸம்ஹாரே தர்மம் அனுஸ்மரன் || ...காயுஃகதப்ரீதிகா ப்ராஹ்மணஸம்பத் ... | ... தத்ஶ்ரீலோஷஜா நயனானாஸனம்|| நாஹஃதக்ஷ்வர்ணிதீவஶ்ச ஸ்வர்கதிர்வா... | ஸ்வர்க்கோராத்ரிஃ தம்ப்ராஹ்மணாஶ்ச யதார்த்தம்|| நவாஸஜ்ஜீர்ண்ணேராஹதிகோஷாஜ நவாஸவ்ருஷ்ஹூம்

வர்ஷந்திவஷ காலே | ஶீதம் ப்ரஶமம் ப்ரக்ருதிம் ஶத்ரவே நவேஷ்டு ரம்ஜ்ஜநமேத்ராணதிஷ்டு || ஶோபமம் ஸம்விந்திவாப்ரமேதாவஸமத்ர ஶோகாகுலம் ஸ்ருதிரிஷுவேஷ: | ஶீதம் ப்ரஶமம் ப்ரக்ருதிஶத்ரு வேஶேஷு ராஜேஷ்வா: ப்ரஶாந்தம் ஸ்வஸ்தஜநம்||” என்று ஐந்த்ர வம்ஶம்பெற்று மதிகெட்ட நஹுஷனாலே வைரிகளான தேவர்களைக்குறித்து தேவபுரோஹிதன் சொன்னான். அப்படியே “ப்ராயஶ்சித்தே நஶ்யந்தி ஶரணாகதிர்நாமயே | ஶரணாகதஹந்தாரம் ஸ்வஸ்திகாமா நவஸம்ஸ்ருதி || ப்ரயமேந ஹயமேயேந ஶரணாகதிர்நாம்யே | ஶரணாகதஹந்தாரம் நக்ஷமாம்யஹம்நீசம்||” என்று ரவிகுலாநுஶாஸநபர்வத்திலும் ப்ரஸித்தம். இத்தை “ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ரு: ஶரணமாகதம் | அர்சிதஶ்ச யதாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரித: || ஸாக்ஷாத் ஶத்ருர்நிக்ருஷ்டோ ஹி ஶரணாகதவத்ஸல: | ப்ரஜாபதிர்விஷ்ணு: ப்ராணிநாம் ப்ரஶு: ப்ரபுர்ஜக்ஷே கோஶோ தேவ| ஸர்வதேவமயோ நாராயணம் ப்ரதிஜாநீஷ்வ ஶரணம்||” என்று ஶ்ரீ நாராயணன் ஐந்த்ரனைக்குறித்து ஶிபிசக்ரவர்த்தி சொன்னான். “ப்ராணாயிதுர்விஜ்ஞம் ஶீதம் விஜம்பாஶரணாகதம் | த்ருஜையம்யதி கோபாத்ஸ்ம்ருர்ஹ்ராஸோஷாவசத்ருக்நி || ஶக்ரோபிரக்ஷணே ஶோகாகுலயாமாஶரணாகதம் | யஸ்த்ருஜேத்ராணே ஶோபாகே ப்ரஹ்மஹத்யாம்ஸவிந்தி||” என்று இதிஹாஸோத்தமத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டது. “யோஹிகஶ்சித்விஜம்ஹ ப்ராணாகாம்மோக்ஷஸ்ராதாம்| ஶரணாகதம்வயோ ஹ ந்ருத்ரு ந்ருஶேஷம்வாதகம்||” என்றுகபோதி தன்னைக்கட்டியிட்டுவைக்கிற வேடனை ரக்ஷிக்கைக்காக தன் பர்த்தாவான கபோதத்தைக்குறித்துச்சொல்லித்து. ததாவம் “ஶரணாகதம்வரித்ருஜ்ஜ்வேதம்வி்ஷாவம்வஜி: | ஸம்வத்ஸரம்யவாஹாராঃ ததாவவேஸயதி||” என்று ரிஷிகள் சொல்லுகிறபடியே ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ண வரிதாய்க்காணுமிவ்வாவமிருப்பது. ஶோகமஹிதம் - “தமேவஶோமதஸ்ராஸ்ருகபோதஸ்ராஸயாயிநம்: | கயவஸதியஸ்ராமம் காயர்த்தக்ஷிவிநமஹிதம்||” என்று ஶிபிசொன்ன ஶிஷ்டமதமேயளவேயன்று இதுகேழ்க்கிலும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டுகையாலே நாட்டாருமெல்லாருமிவனைச்

ஷீயென்று ஒருக்காலுங்கூட்டிக்கொள்ளார்கள். ஆகையாலேயிறே, “ப்³ராஹ்மணஸ்வர்ணஹர்த்தாரம் விஶ்வாஸக்நம் நவிஶ்வஸேத் | ஶரணாகதஹந்த்ரூம்ஶ்ச ஸ்த்ரீஹந்த்ரூம்ஶ்ச நஸம்வஸேத் || ஶரணாகதபாபிஷ்ட ஹிம்ஸகாநுஸம்வஸேந்ந து | சீர்ணவ்ரதா நவிஸந்தி க்ருதக்நஸ்ய ஹிதாநி ரோஹ ||” என்று ஶரணாகதகாதகனையும், ப்³ரஹ்மகாதகனையும், ஸ்த்ரீயைக்கொன்றவனையும், க்ருதக்நனையும், ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணி தங்களுக்கு ஸகனானாலும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளலாகாதென்று ஸ்ம்ருத்யாதிஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு நாம் ஶரணாகதனைவிட்டால் நம்மைநாடும் விஶ்வாமித்ராதிகளான ஸாதுக்களும் ஒருக்காலுங் கூட்டிக்கொள்ளார்கள்காணும். இப்படி த்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ்சொல்லித்து. அநந்தரம் அத்ருஷ்டப்ரத்யவாயஞ் சொல்லுகிறது. “விநஷ்டபஶ்யதஸ்தஸ்ய ரக்ஷிண: ஶரணாகத: | ஆதாய ஸுக்ருதம் ஸர்வம் கச்சேதரக்ஷித: ||” ரக்ஷிக்க வல்லனாயிருக்கரக்ஷியாமையாலே அவன்காணச்செய்தே நஷ்டனான ஶரணாகதனுக்குவேறொரு க்ருஷிபண்ணவேண்டா. அவனநாதிகாலம்பண்ணின ஸுக்ருதத்தையெல்லாம் ஸவாஸநமாக வாங்கிக்கொண்டு அவன் புகக்கடவ துர்ந்நரகங்களையெல்லாம் தான் கைக்கொள்ளும். ஶரணாகதபரித்யாகியானவன்பக்கல் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு கைமுதலான ஸுக்ருதலேஶமில்லாமையாலே பாபபாரத்தாலே முழுக்க நரகங்களிலேயிருக்குமத்தனை. உத்தரார்த்தத்தாலே த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களை ஸங்க்ஷேபித்துச் சொல்லுகிறது. “அஸ்வர்க்யஞ்சாயஶஸ்யஞ்ச பலவீர்யவிநாஶநம்” என்று ஶரணாகதனுக்கு ஶரீரமொன்று மழியுமளவேயுள்ளது. அவனை யழியக்கொடுத்தவனுக்கு பரலோகமும், இங்குள்ள புகழும், பலவீர்யங்களும், மற்றுஞ் சொல்லிச்சொல்லாத ஸம்பத்துக்களும் எல்லாமழியும்படியாயிருக்கும். ஶரணாகதனுக்கு ரக்ஷைபிறந்தால் இங்கேநினைத்ததாம். ரக்ஷைபிறந்ததில்லையாகில் விட்டவனுடைய ஸுக்ருதத்தையெல்லாங் கைக்கொண்டு தன் நினைவின்றிக்கேவந்த பரலோகலாபம்பெறலாம். ஒருபடியாலும் ஶரணாகதனுக்கு ஒருக்காலும்காரியந்தப்புவதில்லை. இப்படி ஶரணாகதனை ரக்ஷியாதபோதுவரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட தோஷஞ்சொல்லித்து. மேல்.

ச்லோகத்தாலே ஶரணாகதரக்ஷணத்தில் வரும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட தோ-
ஷாநுவிதியை யருளிச்செய்துகொண்டு ஸுக்ரீவமஹாராஜர் சொன்ன வாக்ய
த்திலே தமக்கு அநுஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிறந்த ப்ரீ-
தியை யருளிச்செய்கிறார். "கரிஷ்யாமீதி யத்ஸுக்ரீவோ ராகவ நந்
தநம் || யதிஷ்டம் யஶஸ்யம் ச ஸர்வம் ஸம்பாதயிஷ்யதி ||" கரி
ஷ்யாமி - நாம் ஶரணாகதரக்ஷணம் பண்ணக்கடவோம். யத்ஸு-
க்ரீவோக்தம் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டதோஷங்களையறிந்து யதிஷ்டம் ஆனீங்கள் இது
க்கு விலக்காமையென்று ஸம்மத்யம் செய்துதரவேணும்.
கரிஷ்யாமி - அநுஷ்டிக்கைக் காகவன்றோ நாம் ஸொல்லுகிறது.
"நமாயாமாயி நம்ஸ்ஸமாவயி" என்கிறபடியே கர்ஹமாமிருகத்தினையப்
போலே வேறொன்றைச்சொல்லி வேறொன்றைச் செய்கைக்கன்றே
யதார்த்தம். வாக்யமில்லாமையாலும் ப்ரத்யக்ஷமான ஸம்வாத
த்தாலும் பழுதத்தபாசுரம். த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிரோதமான உங்கள்வார்
த்தையைக்காட்டில் அவன்வார்த்தைக்குள்ள விஶேஷமிருந்தபடி
கண்டீரே. ராகவநந்தநம் - "யதஸ்ருதகஸ்ம நீஹிதம் மஹாயாம்"
என்னும்படியிருந்தால் "மஹாஜநோயேந கத ஸபந்யா:" என்
கிறபடியே பெரியனான ராமனின் வழியைப் பின்செல்லுகை கா
ணும் நமக்குகார்யம் உத்தமம். உத்தயஶோவிஷயம். அங்கனன்றிக்கே
இப்பாசுரத்துக்கு மேலும்மாலேயாதல் முதலிகளாலேயாதல் நம்மா
லேயாதல் ஒருகண்ணழிவுசொல்லவொண்ணாதபடி எல்லாத்துக்கும்
மேலான பாசுரங்காணுமிது. இதுக்கு "ஸீதாஸஹஸ்ரநேநவ
ராநுகாரோ நவாநுயாத | தேவஶ்ரேஷ்ட ஸுஹ்ருதஸ்ஸவேஹேஸுவஸஹா
ஸஹஸ்ர|| ஸகக தத்ர தவஸ்வ ஸ்வஸஹ ஸ்வர ஆக்ஷிணா:|| ஸகத தாஸய
ஸீதஸஹ்ரு ப்ராணிநாம்ப்ராணரக்ஷணம்||" என்று ஸம்வர்த்தாதிகள் சொன்
ன தாத்தார்கஸமும் விவாகஸாநத்தில் ஸமுமும்கேளீர். யதிஷ்டம் ச
யஶஸ்யம்ச என்று தத்தாநத்திலே ஸிஸித்து நிற்கும் ஸமும் - "ஸ
ம்ருத்ஸஹ்ருதஸமேதாதயெ" என்றுப்ரதிபம்யகம் கழிந்தால்விவா
ககாநத்தில் வருமஸமும் "நாதோஸஹஸ்ர தோயதோஸ்ர நரா
ஷிவெவஸ | ப்ராணி நாம்ஸயஸீதா நாம் ஸுஹ்யம் ப்ரதீயதே||
ஸஹாநுயஜொக்ஷயஸமு ஶரணாகதவாஸஜெந| யஶோநிஶ்ய தகஜா
ஸவஸோ ஸஹஸ்ர நீஷிண:||" என்று ஶிபிப்ரப்ருதிகள் அறுதியிட்ட
படியே ஶரணாகதரக்ஷணமே யஶோங்களெல்லாத்துக்கும் முடிசூ

டின யத்நம். இதறிந்து காரணங்களாய ரக்ஷணஸாமர்த்யமாயிரு க்குமவர்கள் பக்கல் ஶரணாகதிக்கு ஸமுஸர்க்கில் ஸம்ஶயமில்லை யென்று திருவுள்ளம். ஸ்ரீவேதாந்த ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரபந்நா: ... ப்ரபத்தே: ... ஶரணாகத ...

...ப்ருதே | விஶ்வாஸித்ய ஸவேதவாநாதவ ... வேதவ்யாஸ ... நாமதேயம் ... நிபந்தநவஶ்யா:||

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே

பரிகரவிபாகாதிகார: ஷஷ்ட:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸதாசாரஸம்ஸித்தவிஷயாந்விதம் | ஸத்ஸங்கம் ஜ்ஞாநகோஶாதிஸம்ஶீலநஸ்புடம்||" என்று தேஶிகர் சொன்ன யத்நவிஶேஷங்கள் அஞ்சிலே நாலையருளிச்செய்துகாட்டி ஸம்பந்த யத்நவிஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார். "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே | அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம||" ஸக்ருத் என்கிற உபாயத்திலேயாவ்ருத்தி ஶாஸ்த்ரார்த்தமாறும்போலே கொணும் ப்ரவ்ருத்தியில ஆவ்ருத்தி ஶாஸ்த்ரார்த்தமாயிருக்கும்படி. ஸவ காரத்தாலே வேதாவேக்ஷ்யம்சொன்னபடி. "ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி யாசதே" யெனகிற விரண்டாலுமாக மோக்ஷகவரணமும ஆத்மநிக்ஷேபமும்சொன்னபடி. ப்ரபந்நாயவென்று உரநஸமாய் யாசதே என்று வாசிகமாகவுமாம். அயத்திலபோலே யடவே உபாயத்தையும் பலத்தையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ப்ரபந்நா யவென்று மோக்ஷஶேஷத்வ ந்யாயத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரனை ச்சொல்லி தவாஸ்மீதியாசதே என்று அநந்ய ப்ரயோஜநனைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "ஶரணம் ப்ரபந்நா நாம் தவாஸ்மீதியா சதாம் | ப்ரஸாதம் குரு ஸர்வேஷாம் அபேக்ஷிதம்||" என கிற ஶ்லோகத்திலும் இப்படியே யபேக்ஷித விவக்ஷையைக்கண்டு கொள்ளுவது. "ததாமி ஸர்வபூதேப்ய:" என்கிற உபாஸனம

போலே தாவகாதி³ஷ்வ்யாவாஸா உதா³ஹ்ருதி ப்ரமாணங்களாலே ப்ரபத்தி ஸர்வாதி⁴காரமாயிருக்கும். அப⁴யமென்று ஸங்கோசாபா⁴வத்தாலே ஸர்வஸாமாந்யத்தையும் சொல்லுகிறது. "ஸர்வ பூ⁴தேப்⁴ய:" எனகிற பத³த்தை ஸம்ப³ந்தி⁴யென்று சிலர் வ்யாக்²யாநம் பண்ணினார்கள். ஸோமாஸியாண்டானுள்ளிட்டார்கள் சதுர்த்தீ²யென்று நிர்வஹித்தார்கள். இரண்டு பக்ஷத்திலுமுள்ள கு³ணதோ³ஷதாரதம்யங்கள் அந்தந்த க்³ரந்த²ங்களிலே கண்டுகொள்வது. அதில் ஸம்ப³ந்தி⁴பக்ஷத்திலே ப்ரபந்நாயவென்கிற விது³க்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதி⁴காரத்வம் ஸித்³தி⁴க்கும். சதுர்த்தீ²பக்ஷத்திலே ஸர்வாதி⁴காரத்வம் கண்டோ²க்தமாம். ஸம்ப³ந்தி⁴யானால் ஸுக்³ரீவராவணாதி³ஸத்ருத்தைப்பற்றவனாய். ப்³ரஹ்மருத்³ராதி³களையும் நம்மையும்பற்ற ப⁴யமில்லாதபடி பண்ணுவோமென்று அருளிச்செய்தபடியாம். சதுர்த்தீ²யானால் விபீ⁴ஷணனென்று நினைக்கவேண்டா. ராவணனாகிலும் நாமவனுக்கு அப⁴யப்ரதா³நம் பண்ணுவோமென்றதாம். இப்பொருளிதில் ப்ரகரணத்துக்கும் மேல் ப்ரகரணங்களில் ஸ்²லோகங்களுக்கும் சேரும். இந்த யோஜநையில் ஸர்வரையுமபத் த³யாஸாவஷ்டம்ப⁴ம். "நிக்³ரஹாநுக்³ரஹஸம்ஸ்தா²நா ஸ²க்தி: ஸர்வப்ர ப:॥ ஜந்தவ: ப்ராக்தநஸ்தாஸ்து ஸ்வேஹதே॥ ஸர்வாபராத⁴யுக்தோ(அ)பி ப்ரஸ்ராந்த்யாஸக்தசித்தக: ப்ரஸாத³யேத் ஜநார்த³நம் ஸ்ரீஸதா³ தா³ஸ்யவ்ருத்தி:॥ அபாயஸம்ப்லவே ஸத்³ய: ப்ராயஸ்²சித்தம் ஸமாசரேத்। ப்ராயஸ்²சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புநஸ்ஸ²ரணம் வ்ரஜ॥" என்றது இத்தை ப்ரமாணாநுகு³ணமாய்த்தவரில் ப்ராதா⁴ந்யம் வரும்படியான யதா²ர்த²மான ஸங்கல்பம் காணும். இதி - நமக்கு ஸங்கல்பம் நடத்துகைக்கு விலக்கான அஜ்ஞாநாஸ²க்திகளொருக்காலும்வாராது காணும். ஆகையால் விலக்கவொண்ணாத இவ்வ்ரதத்தை பரிவரான நீங்களுமிசைந்து ரக்ஷிப்புங்கோளென்று திருவுள்ளம். இஸ்²லோகத்திலருளிச்செய்த ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதி⁴காரத்வத்தை ப்ரக்ருதமான ராவணவிபீ⁴ஷணோதா³ஹரணத்திலேகாட்டி, இவன் விபீ⁴ஷணனேயாகிலும் ராவணனாகிலும் நாமிவனுக்கு அப⁴யப்ரதா³நம் பண்ணினோம். உம்மையும் முதலிகளையும் ஸஹகாரமாகக்கொண்டு நம்மை ஸ²ரணமடைந்தவனை அவந்யாயஸ்ரான நீரே

நம்மோடே சேர்த்து நமக்கு ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தாரீரென்று ஸாஹஸ்ரதாரதந்த்ர்யம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். "விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண꞉ ஸ்வயம் | ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா||" நீங்கள் சொல்லுகிறப்போலே விபீஷணனாகவுமாம. ராவணதத்தின் பேறு நாமும் பெறவேணுமென்றிருக்கிற நம்முடைய அபிப்ராயத்தின்படியே ஸாக்ஷாத்ராவணனாகவுமாம். அஸ்ய- "ராகவம் ஶரணம் கத꞉" என்கிற வாக்யஶேஷோக்தியை நேர்ந்த விவனுக் கென்றபடி. அஸ்யவென்கிறவித்தாலே இவனுடைய அநுபந்திகளும் அநுபந்த்யநுபந்திகளுடைய அபயமும் ஸித்தமாய்த்து. இவனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணித்தாவது. விபீஷணாங்கீகாரத்தை யிசைந்து முதலிகள் பக்கல தாக்ஷிண்யத்துக்குலையாமைக்காக இவனைச் சிறிது பரீக்ஷித்ததாகப் பண்ணிக் கைக்கொண்டாலோவென்று மஹாராஜருக்குக் கருத்தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி உத்தரமருளிச்செய்கிறார். தத்தமஸ்யாபயம் — ஸ்வதந்த்ரரான நாம் பண்டே ஶரணாகதபரித்ராணத்தை நமக்கு வ்ரதமாக ஸங்கல்பித்துவைத்தோம். விபீஷணனும் இதுபோமாய நுவ்ருத்தித்தான். ஆனபின் ப்ராமிவனுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணினேனுமாய்த்து. இனியிவனுக்கு நம்மைப்பற்ற பரீக்ஷையென்று ஒரு பயஸ்தானத்தை உண்டாக்கி நமக்கு வ்ரதபங்கம் பிறக்கவொண்ணாதோ தாங்களோடே தேர்யப்புகுகிற முதலிகள்பக்கல் தாக்ஷிண்யஸங்கமமொண்ணாதோவென்று ஹரிஶ்ரேஷ்டராய் வாநரராஜ்யத்துக்கு முடிசூடின மஹாமனுக்களாயிருக்கிற நீரித்தை நெஞ்சிலேயுறைத்துப்பாரீர். ஆநயைநமென்கிறது காரியத்தில் நீரிருந்தபடி.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே ஶரண்யஶீலப்ரகாஶ꞉
அஷ்டமோऽதிகார꞉.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம꞉.

இப்படி யருளிச்செய்தவாறேமுன்பு, கூழாள்பட்டுநின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோமென்று நின்றமஹாராஜர்தெளிந்து தாம்பண்ணின அபராதத்துக்கு பெருமாளை க்ஷமைகொண்டு தாமே புருஷகாரமாய்வந்து மண்ணும்மணமுங்கொண்மின் எமதிடம் புகுதுமின் இத்யாதிகள் ப்ரக்ரியையாலே நாங்களும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும ஒருவாசியற வடிமைசெய்யப் பெறவேணும். நாங்களும்இவனுக்கு ஸஹோதரோஸி யெனனுமபடி யடியோமாகவேணுமெனறு விணணப்பஞ்செய்ய, இப்படி ப்ரஸங்கங்கழிந்தால் அநந்தரம் பெருமாளுக்கு ஶரணாகதரக்ஷணமாகிற புருஷார்த்தம் பிறந்தபடியையும் "தத்தமஸ்யாபயம்மயா" என்கையாலே அபயம்பெற்ற ஶரணாகதனுக்கும் இப்படி விஶேஷித்துப் பெருமாள் பாசுரமன்றிக்கே தங்களுக்கு வேறொரு வுபாயமின்றிக்கே ஶரணாகதனுடைய வஶீகரணத்திலேயடங்கிக் கூடவந்த நாலுராக்ஷஸர்களுக்கும் பெருமாள் திருவடிகளைப் பெறுகையாகிற பரமபுருஷார்த்தம் பிறந்தபடியையும்பரமைகாந்திகளில்படியே பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிறந்த ப்ரீதிபரீவாஹமானஸம்வாதவிஶேஷங்களையும் எல்லாமிந்த ஸர்க்கத்தின ஶேஷத்தாலும்மேலில் ஸர்க்கத்தில் முகப்பாலுமாகச்சொல்லி ஶரணாகதிவேதமான ப்ரபந்தத்திலே உபநிஷத்பாகமான அபயப்ரதான ப்ரகரணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான். அவ்விடத்தில் தாம் முற்பட நினைத்ததொன்றை விலக்கவல்லாரில்லாதபடியான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடைய பெருமாளாஸ்ரிதபாரதந்த்ரராய் மஹாராஜரையும் முதலிகளையுந் தெளிவித்து ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட என்றருளிச்செய்த வுறவுடைமையிலும் நீர்மையிலு மீடுபட்ட மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறான். "ராகவஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ஸுக்ரீவ: ப்லவகேஶ்வர: | ப்ரத்யபாஷத காகுத்ஸ்தம் ஸௌஹார்தேநாபிசோதித:||" ஶரணாகதனுமிவர்கள் விடில்எங்களும் புகுரிலும் அழியும்படிநிற்கிறவிபீஷணாழ்வானையும் இவனையழிக்க நினைத்த பரிவரையும் ரக்ஷிப்பித்தபடியைப்பத்தவிங்கு ராகவஸ்யவென்கிறது. ஶ்ருத்வா என்கிறவித்தாலே மஹாராஜருக்குக் கலக்கமுஞ்சீற்றமுமான முன்னிலவஸ்தையைக்காட்டில்தெளிவும் ப்ரீதியுமானவிதொரு அவஸ்தாபேதம் மிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. "ஸுக்ரீவ

ஹ்ருத:” ஶரணாகதன்பக்கல் அபராதம் தவிர்ந்தபின்பன்றோ விபீஷணருக்குப் பேரும்பெருமையும் நிலைநின்றது. காகுத்ஸ்த ஸமாஶ்ரயணத்தில் திட்டமாய்ப் பிறந்து படைத்த நீர்மையிருந்தபடி, “ஸௌஹார்தேந ப்ரதிபோதித:” இப்படி மித்ரரான மஹாராஜர் பெருமாளுடையவாதல் தம்முடையவாதல் ஸௌஹார்தம் பேசிவைக்கப்பேசுகிறார். “கிமத்ர சித்ரம் தர்மஜ்ஞ லோகநாத ஸுகாவஹ | யத்த்வமார்யம் ப்ரபாஷேதா: ஸத்த்வவாந் ஸத்பதே ஸ்தித:||” கிமத்ர சித்ரம். எங்களைப்போல்வார் இப்பாசுரத்தைச்சொல்லி லன்றோ ஆஶ்சர்யமாவது. தேவரீரிப்படி யருளிச்செய்தவிடத்தில் ஆஶ்சர்யமுண்டோ. ஸ்வபாவமென்றிருக்குமத்தனையன்றோ. தர்மஜ்ஞ - பணையோடுபணைத் த்திரிந்த வெங்களாலே தேவரீர் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கும் தர்மங்களெல்லாமறியப்போமோ, “ஸூக்ஷ்ம: பரமதுர்ஜ்ஞேயஸ்ஸதாம் தர்ம: ப்லவங்கம” என்றருளிச்செய்ததேவரீர்க்கேயன்றோ தர்மத்தினுண்மை தெரிவது. லோகநாத- உடைமைபழியாதபடி ரக்ஷிக்கையுடையவனுக்கேதமல்லாமைபாலே ஶரணாகதனையச்சந்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். எங்களையபசாரந்தவிர்த்து ரக்ஷித்தீர். ஸுகாவஹ-ஶ்ரீவிபீஷணாழ்வான தேவர்க்கடிமைசெய்யபெறநாங்கள் அவனுக்கடிமைசெய்யப்பெறவிரண்டுஸுகத்தையும் ப்ராப்தமாக்கினீர். ஸத்த்வவாந்- இவனுக்குமுன்கண்டறியாத ஶரணாகதன் ஒருதலையாகப்பரிவர் சொன்ன ஸுபாஷிதங்களுக்கும் ஸம்ஶயங்களுக்கு மிளையாத வ்யவஸாயத்தில்திண்மையிருந்தபடியேன். ஸத்பதே ஸ்தித:- ப்ருஹஸ்பதி ஶிபிவாநரகபோதவஸிஷ்டவிஶ்வாமித்ராதிகளான ஸத்துக்கள் நடந்தநல்வழியான ஶரணாகதபரித்ராணதர்மத்திலே தேவரீர்நின்ற நிலை ஒருகோடி ஶரணாகதராலும் கலக்கவொண்ணாதபடியாயிருந்தது. “யத்த்வமார்யம் ப்ரபாஷேதா:” தேவரீரருளிச்செய்த பாசுரத்தின்நிழலிலே யொதுங்கி புலியும்புல்வாயு மொருதுறையிலே நீருண்ணும்படியிருந்தது. யெனக்குமறுக்க மாட்டாமையாலே கொண்டாடுகிறீரோ. நீர் அநவஸாதமும்தவிரும்படி தெரிந்தீரோவென்ன. “ஜாதவ்யாகுலதாத்யம் ஶரண்யம் வேத்தி விபீஷணம் | அநாநாவ்ஸாவாஸ்தஸ்ஸர்வரக்ஷித:||” ஒருத்தராலுந்தெளிவிக்கவொண்ணாதபடிகலங்கினவென்னெஞ்சும் தேவரீர் பாசுரங்களாலேதெளிந்து ஶரணாகதனை விபீஷணன் ஶரண்யனென்றறியப்பெற்றேன்”

அநந்தரம் - ப்ரணாமப்ரஹ்வேண இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வவ்யஞ்ஜநாதிகளாலும், பாவம் - ஆர்ஜவப்ரஸஞ்ஜகங்களான மத்தபூர்ள்ள ஆகாரங்களாலுமென்றபடி. "ஸதாம்ஹி ஸந்தேஹபதேஷு வஸ்துஷு ப்ரமாணமந்த:கரணப்ரவ்ருத்தய:" என்கிற படியே நம்முடையவந்த:கரணமிசைந்தபடியாலு மென்னவுமாம். ஸபாஹ்யம்-உள்ளும்புறமுமொக்கவென்றபடி. அங்கனன்றிக்கே ராவணனுமல்லன் ராவணப்ரேஷிதனுமல்லன் ராவணாநுசரனுமல்லனென்று ஸர்வப்ரகாரத்தாலுந் தெளியவறிந்தோமென்றுமாம். ஸம்பரீக்ஷிதம்- இனிஸர்வஶக்தரான உம்மாலும் யெங்களாலுங் கலக்கவொண்ணாதென்று தாத்பர்யம். நாமினிவிபீஷணனுக்குச் செய்ய வேண்டுவதென். உங்களுக்குச்செய்ய வேண்டுவதென், இரண்டும் நீர் நியமித்தல்லது நாஞ்செய்யவொண்ணாதென்று பெருமாளுக்கு திருவுள்ளத்திற்கருத்தாகக்கொண்டு விண்ணப்பம்செய்கிறார். "தஸ்மாத்க்ஷிப்ரம் ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது ராகவ | விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ ஸகித்வம் சாப்யுபைது ந:||" தஸ்மாத்- நிர்தோஷனானவன்றிக்கே யெங்களிலும் பரிவனென்னு மிடந்தெளிகையாலும் "யயோஸ்வீத்தநவாஸ்த்தம் நஹ்ருஷ்டம் நஹ்ருஷ்யதே நர:| ஸமேதிவ்யஜ்ஞயா வ்யஜ்ஞா தயோர்மைத்ரீ நஜீர்யதே||" என்றும்படியெங்களுக்கும் இவனுக்கும் ஸௌஹார்த்தாதிகளொத்தபடியாலும். க்ஷிப்ரம். இனியிவனை யொழியவொருக்ஷணமுமெங்களுக்குச்செக்ஷேபம் பண்ணரியலாது. அவன்தானுமினியொருக்ஷணம் விஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டான். ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்ய:- இவன் யெங்களோடு பிரிக்கப்படாதே நாங்கள்பெத்தபேறும்பெத்து "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி,வழுவிலாவடிமைசெய்ய" திருவுள்ளமாயருளவேணும். இவனிழந்த காலத்துக்கும்படி யெடுத்ததுமாய் இப்போதுகலத்திலேசோத்தையிட்டுக் கைய்யைப்பிடித்தாப்போலே தகயுண்டுநிற்கிற தௌஹ்ருதம் தீரயிவனொருவனுமே ஒருதலையும் நாங்களெல்லாருமொருதலையுமாக விஷயீகரித்தருள வேணுமென்று வஶவசநத்திற்கும் ஸஹவசநத்திற்கும் தாத்பர்யம். விபீஷண: - தேவரீரவனுக்கபயப்ரதாநம் பண்ணின படியாலே ராவணாதிகளெல்லா மிவனுக்கஞ்சும்படி பயாவஹநாமா வானான். "விபீஷணஸ்த்வயோக்தாநதா ராக்ஷஸஸேவித:" என்கிறவ்யாக்க்யவ்யாக்யியும தோத்துகிறது. மஹாப்ராஜ்ஞ:- யத்தில் நிலகு

லையாதபடி வரம்வேண்டிக்கொண்டதெளிவுடையவன். "ஸீதாம் ராமாய நிர்யாதய" ஸ்ரீவிபீஷணன் என்று ராவணனுக்குங்கூட ஹிதம் சொல்லும்படிக் கிடான ப்ரஜ்ஞானமுடையவன். சரணாகதியாகிற உபாயத்துக்கு ப்ராப்தியும் பெறுகைக்கு ஸாக்ஷாத் தர்மமான ஸ்வரூபத்தாலே வஸீக்ருதராய் "ராமோ விக்ரஹவாந்தர்ம:" என்னும்படியிருக்கும் பெருமாள் தாமே ஸித்தோபாயமென்று மிவர்தாமே விலக்குவாரைத் தெளிவித்தேகாரமாக்கி இருவகைப்படாதபடி பொருந்த விடுவாரொன்று துணியவல்ல மஹாவிஸ்வாஸமான ஜ்ஞானத்தையுடையவன். "ஸுக்ரீவ ஸுக்ரீ ந ஸ்ரேயோ பரிவவ" என்று எனக்குப்பிறந்த பழியில்லாதவன். இன்னம் கலங்குகிற வெங்களைப்போலே யாயதி ஸம்மத பண்ணினுகில் ராவணனெடுத்த கைலாஸத்தையும் வாலியெறிந்த துந்துபிகங்காளமும் பட்டதுபடித்திக்காட்டவேணுமிறே தேவரீருக்கு. ஸவிக்ரமாஸ்ய ப்ரமதேந் - காஸிராஜாமுதலான தாமுடைய ராஜகுமாரர்கள் பெறககடவப்பேத்தைகாட்டிக்கெழுந்தருளப்பண்ணின பரகோரணிகருடைய வ்யவஸாயத்தாலே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளும் நாமும்பெற்றாற்போலே இவனும் தேவரீருக்கு தோழனென்கிறத் தரம்பெற்று ராக்ஷஸஜாதிகுடல்துவக்காலுள்ள வழக்கறும்படிபண்ணியருளவேணும். நாங்கள் அடியோமென்றாலுண்மையாகிலும் தன்னீர்மையாலே இவனிசையான். எங்களுக்கு தோழனென்றாகிலும் தேவரீரைப்போலே இவனுமிசையும்படிபண்ணியருளவேணுமென்றாகவுமாம். "ஸகாதெஸௌவ்ய" என்னுமவராகையாலேநாங்களடியோமாகவேணுமென்றிவருக்கு தாத்பர்யம். கடாக்ஷத்தாலே. ப்ரவணனை தம்பியான மேன்மையையிட்டு அநாதரியாதே வாநரங்களை யடிமைகொள்ள விவனை கிளைப்பிடும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று கருத்து. இத்தால் தேஹாத்மப்ரமமுதலான அல்வழக்குகளெல்லாம்கழித்து ஸாம்யதமோக்ஷமான ஸம்பவோக்ஷத்திலே நிலைநின்றவராகையாலே மஹாராஜர் பெருமாள்திருவடிகளிலே விபீஷணாழ்வானைச்சேர்த்து தாமவனுக்கடிமைசெய்ய மநோரதிக்கிறார். இப்படி ஸரணாகதனை விபீஷணாழ்வானுக்கு அபேக்ஷிதத்தையும் "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்" என்றவனிரந்தபடியே

பக்ஷராந தங்களுக்கு அபேக்ஷிதத்தையும் மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்ய அதடியாகப்பிறந்த ஶரண்யத்வமே நாராயணஸந்நிதியே சொல்லப்படுகிறது. "ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய தத் ஹரீஶ்வரேணாபிஹிதம் நரேஶ்வர꞉ | விபீஷணேநாஶு ஜகாம ஸங்கமம் பதத்ரிராஜேந யதா புரந்தர꞉||" ததஸ்து ஸுக்ரீவவசோ நிஶம்ய - தத்பக்ஷருடையவும் ஶரணாகதனுடையவும் ஸந்நிதியில்காட்டில் மஹாராஜர் தெளிந்து விண்ணப்பஞ்செய்த பெரியவார்த்தையைக் கேட்டருளினபின்பு இவர்கள் காட்டித்தர நாமிப்பேறுபெற்றோமென்று பெருமாளுக்குப் பிறந்த ஸந்நிவிஶேஷத்தினுடைய வைத்தமிருந்தபடி. தத்ஸாமர்த்யமும் தம்முடைய வ்ரதவிஶேஷமும் நிற்க இப்போது தோழன்மார் வாக்யமே ஶரணாகதபரிக்ரஹத்துக்குக் காரணமென்று கைக்கொண்டருளினரென்று தாத்பர்யம். நரேஶ்வர꞉ - ஶரணாகதரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடின ரகுவம்ஶத்திலே பிறந்தபிறவி இப்போது நிலைநின்றதென்றிருந்தார். ஹரீஶ்வரேணாபிஹிதம் விபீஷணேந ஸங்கமம் ஜகாம என்றந்வயம். ஆஶு - க்ஷிப்ரமென்கிற ஶ்லோகத்திலே மஹாராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்த விபீஷணாதிகளுடைய ஸந்நிதியாநுஷங்கிகமாக ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடே தமக்குண்டான சேர்த்தியைத் தம்பேறாகப்பெற்றார். க்ஷுத்ரதிஷயங்களெல்லாங்கழிந்தால் ஸ்வராஜ்யத்துக்கு விளம்பமில்லையிறே. இது பெருமாளுடைய ஸ்வாராத்யத்வஞ்சொன்னபடியாகவுமாம். "பதத்ரிராஜேந யதா புரந்தர꞉" என்று தன்னில் ஸத்த்ருகாரத்தாலும் பெரியனான பெரிய திருவடியோடே இந்த்ரனுறவு பண்ணினபோது இந்த்ரனுக்குப் பேறுனைப்போலே பெருமாள் ஶரணாகதலாபத்தைத் தமக்கு நிரதிஶயஸித்தமான ஸ்வலாபமாகத் திருவுள்ளம்பற்றினரென்று தாத்பர்யம்.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
அபயப்ரதாநஸாரே - ஶரண்யஶரணாகதஸம்வாதோ
நவமோऽதிகார꞉.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம꞉.

இப்படி யொன்றாலும் ப்ரதிக்ஷேபிக்கவொண்ணாததொரு உக்தி விசேஷத்தாலே அபயப்ரதாநம் ஶரணாகதன் கோஷ்டியிலும் ஸம்ஶயித்தபடியை பொதுவிலே சொல்லிமேல் ப்ரபத்திப்ரகாரத்தை விவரிக்கிறான். "ராகவேணாபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ: | விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ: பூமிம் ஸமவலோகயந்||" ராகவேண - மேன்மைகொண்ட அபயப்ரதாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க அநுஷ்டிக்கவொண்ணாதென்கிற ஸம்ஶயம் தீருமபடி பரிக்ரஹித்த அவதாரதசையில் நீர்மைமிஞ்சியிருந்தது. உக்தஸ்ராவயம் யா- என்று தாமருளிச்செய்ததுபோலாமே, ஶ்ருணமேய நம்ஹரிப்ருஷ்ட- என்று மஹாராஜரையும் முன்னிலையாக்க அவரும், ஸஹாயோஸ்து- பவது - என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய இப்படி முதலிகளுமிசைய பெரிய திருவோலக்கத்திலே எழுந்திருந்து ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கருளப்பாடென்ற பின்பு பெருமாள்பண்ணின அபயப்ரதானம் நிலைநின்றதாய்த்தென்று தோற்றுகைக்காக விங்கே அபயே தத்தே - என்றனுவதிக்கிறது. ஸந்நத: - ஶரணாகதனுடைய நிலையுடைமையிலும் நீர்மையிலும்மிகவுமீடுபட்டுதாழ்ச்சி மற்றெங்குந்தவிர்ந்து நின்றிணைக்கீழ்வாழ்ச்சிபெத்தான. அருளப்பாடுக்குந் தூரத்திலே உபிதோவசாரம்பண்ணினைகவுமாம். ராவணாநுஜ:- ந நமேயம் என்றிருக்கக்கடவ வணங்கலிலரக்கன் கிடந்தவயித்திலே கிடந்தவனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலேவந்த வகுத்தவிஷயத்தில் வணக்கமிது. விபீஷண: - ஒருவயத்திலே கிடக்கச்செய்தே, விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித: - என்று கும்பகர்ணாதிகளில்காட்டில் வேறொருஜாதியாக பேர்பெத்தவன். மஹாப்ராஜ்ஞ:- தான் க்ஷணம் விளம்பிக்கில் பெருமாள் தரிக்கமாட்டாரென்று தூரத்திலேயிங்கிதங்கொண்டு அறியவல்லபெரியவறிவாளன். பூமிம் ஸமவலோகயந் - பெருமாளுடைய ஶரணாகத வாத்ஸல்யத்தையும் முற்பட்ட வாநரமுதலிகள்பெத்த பேற்றையுங்கண்டுதான் உபேக்ஷிக்ருதிகளான ராவணாதிகளைத் திருத்தலாமோவென்று ஹிதோபதேஶாநந்தர ந்ருஶம்ஸ்யத்தாலேயும் வாத்ஸல்யத்தாலேயுமித்தனைகாலங்கால்தாழ்ந்ததுக்குலஜ்ஜித்து கவிழ்தலைவிட்டான். முன்பு கல்லுந்தடியுமாய்நின்ற வொலக்கத்தையும் பார்க்க வஞ்சிநின்றான்.

ஜுபயோது முதலிகளெல்லாம் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் ஸ்ருதிவாதிகள் போலே போற்றிப் பல்லாண்டென்று நின்றநிலையைக்கண்டு ஸாணந்நிருந்த நிவந்தெசத்தினுடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடி யென்னென்றுபார்த்தானென்னவுமாம். கல்லுந்தடியும்புகட்டுகையுமஞ்சலியுமாய் எதிர்கொள்ள நெருக்கிநிற்கிற வோலக்கத்திலே தெண்டனிடவிடம்பார்த்தானென்னவுமாம். உல்லோகத்துக்குஸஜகம் என்று வாக்யாயும் தலைக்கட்டுகிறது. வாத்வாத என்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். வாத்வாதாவநிம்ஹ்யெஷாஸஹெக்ர நஸெரெஸ்ஸ-தமக்கு ஸெஷஹஉதருமாய் ஸாதஜருமாயிருக்கையாலே தன் கைகளுங் கால்களும்போலே தன்னிலேசொருகி தனித்தோருபாயஙளுங்களில்லாதநாலு ராக்ஷஸரோடேகூட உதெஸ்ரமான திருவடிகளளவுஞ் செல்லவொண்ணாதபடி ஸஷவாரவஸ்ரம்தள்ள திருவடிகளோடே பிறவித்துவக்குடைத்தான ஸூமியிலே விழுந்தான். பண்டுராவணஸ்தானத்திலே விழுந்துஎறிட்டுக்கொண்டாஜஸ்ஸெல்லாம்போம்படி அநவகாஸம்போலே அத்தெஸாயகமான திருமுன்பில் ஸூமியிலேவிழுந்து திருவடிகளைஸ்பர்க்கைக்கி யொஷ்றாய் பின்பெழுந்திருந்துவந்து திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கவிழுந்தபடிசொல்லுகிறான், “ஸதராஸெந்யஸாதாநிவாதவிஸீஷணஃ | வாக்யொஸ்ரணாநுவஷீ வதஹிவஸ ஹராக்ஷஸெஸ||” ஸதஸீஷாவிஸூதியிலேயுள்ளசிலர், “யஒயம்யஒயம்வயம்வயம்” என்கிறபடியே வந்தெறிகளான வெயங்களோடு துவக்கத்து ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக்கடந்து விஷ்ணு வதத்தைக்கிட்டினால் பிறக்கும் வேறுபாடுபோலேயிருந்தது. ராஸெவிஸீஷணாழ்வானுக்குவைஷவஸாவஸவத்தாலே பிறந்தவஸிதாவமெல்லாங்கழியும்படி ரஜணீயமாயிருந்தது, தயாதன்பெத்தமாதகமணித்தடமிறே, யூராதா-பழயபோலிகளான யஜ்ஞங்கள்போ லன்றிக்கேயிருக்கிற ஸாரணாமதியஜ்ஞம் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிருந்தான். வாக்யொஸ்ரணாநுவஷீ, “தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளு மப்பன்” திருவடிகளிலேதனக்குநிலைநின்ற புகலிடத்தையாசைப் பட்டான். வாக்யொ நிவவாத-வென்றநுயிக்கவுமாம். இதுஸ்ரீவெக்ஷண நாயன் திருவடிகளை ஸத்ன்பெறும்படிக்கிறுதலைப்பு. யிப்படி

யொருவன் ஶரணாகதனாய்த்திருவடிகளைப்பெறும்போது அவனை ப்பத்தினார்க்கும் அவனுடையவாத்மாத்மீயஸமர்ப்பணத்திலே து வக்குண்டானபடியாலே தனித்துஶரணாகதிபண்ணவேண்டாதே தனித்து ரக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே ராஜஸேவகருடைய ஸந்தாநத்தவ ருக்குப்போலே ப்ரபந்நராஹ்வாஹம் ஸ்த்ரீபுத்ராமென்று "ஸபுத்ரபௌத்ரம் ஸகணம் ப்ரபத்யே" என்கிற ஸ்லோகங்களில் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறான். ஸர்வலோகஶரண்யாய-

இப்படி ஸபரிகரனான விபீஷணாழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளை ப்பெத்தபடி சொல்லி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதருக்கும்போ லே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கும் பெருமாளுக்கும்பிறந்தஸம்வாதத் தாலே ப்ராப்யஸம்வாதத்தையருளிச்செய்கிறான். "ஸுக்ரீவ

ஸ்தாவாரராஜேந்த்ர விபீஷணஸ்| யதோக்த ஸ்ததோக்தம் ப்ரதம் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டம் || ஸந்தோஷாராவணஸ்யாஹம் தேநவா ஸ்யவோதிதஸ்| ஸவஸம் ஸர்வபூதாநாம்ஶரணம் ஶரணம் கத: ||

ரிதய்க்தாயோஜங்கா ஶத்ரூணிவய நாமிவ | ஸமஸ்தம் ராஜ்யம் ஜீவிதம் ஸஞ்சாமிவ || தஸ்ய தஸ்ய நம்ஸ்ருத்வா ராமோ வசநம் ப்ரவீத் | ஸமஸாஸம் ஸமயிஸேஷ நம் ஸோவ நாஸ்யாம் விபந்நிவ|| ஸுவ்யாஹிதேஷ நராக்ஷஸா நாம் வஸுவஸும்||" ஸுக்ரீவ

திருவடிகளிலே ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாலே "ஸ்வஸ்தி மதம் ஸமர்ப்பணம்" என்கிறபடியே ஸ்நேஹப்படைத்த ப்ரயோ ஜநம்பெத்தான். திருவடிகளிலே விழுகையாலே ஶரீரம்படைத்த ஸுகம் பெத்தான். இபபோது வாழிஸ்ரீயமும் க்ருதார்த்தமாம்படி பெருமாளுக் கொருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யப் பெத்தான். தத்ர ஸஞ்சேஷ்டை ஸமீக்கடையாளமாகஶிஷ்யாஸநஶாஸ்த்ரம் என்று நீதிஶாஸ்த்தத்தில் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்காட்ட

இளையபெருமாளுக்கும் மஹாராஜருக்குமணுகத்துணுக்கிடும்படியா ன திருவடிபக்கத்திலே. ததா-பெருமாளுக்குக்காருண்யம்பண்ண விடங்கொடுத்திலன். ராமம் - முன்பே நிவேதய என்று முதலி களை முன்னிலையாக்கி விண்ணப்பம்செய்தான். இப்போது ஸுவா மிஸ்ரீயம் ஸ்ரீமதம் - யென்று மஹாராஜர்கொடுத்த தரம்பெத்த

வராகையாலே பெருமாள் தன்னுடனே வார்த்தைசொல்லப்பெத்தான். விபீஷண: - பெருமாளுடனே இவன் யேகாந்தத்திலேவார்த்தைசொல்லுகிறபோது ராவணன் வழியிலொழுகின ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் குடல்க்கரிக்கும்படியாய்த்து. பெருமாளிவனுக்கபயப்ரதாநம் பண்ணினபின்பு இவன் ஜயமெல்லாம் இவன்விரோதிகள் நெஞ்சிலே குடிபுக்கது. பத்யுஸ்ஸ்வ - இவனுடைய பதிவிசேஷம் இருந்தபடி ஸமத்தைக்கொடுத்து நம்பியாதே இவர்பேர்சொன்னாரையெல்லாம் ரக்ஷிக்கும்படி நஜாதுஸீயதே - என்கிற நிலையிலேநின்றது. க்ருதஜ்ஞதையாகிற நிலைனின்ற பத்தோடே கூடியிருந்ததென்னவுமாம். யஸ்வ - தன்க்ருதஜ்ஞதைக்கும் வரிஷத்தினுடைய மதிப்புக்குமீடாக பெருமாள்திருமுன்பேவிண்ணப்பஞ்செய்தால் கேட்டாராதபடி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லானவார்த்தையை, ஸாந்த்வஸம்ப்ரஹர்ஷணம் - இதுக்குமேலொருஸமும்கணிசிக்கவேண்டாதே, ஏநம்ஸ்ப்ர திரநாயாஸாஸ - என்கிறபடியே இப்போதைய நந்தஸஸாரஸ்யமே பதிவேஷமாயிருக்கை. மேலிரண்டு ச்லோகங்களும் அபயத்தில்வந்தவேர்த்தரவணங்களை விவரிக்கின்றன.

அநந்தராவணஸாக்ஷம் - ஸத்ருஸோகர்யமும் கூடிக்கேழ்க்கவொண்ணாதபடி அநந்தரகாரியாய்க்கதறிவித்தராவணனுக்குப்பின்பிறந்தவனாகையாலே அவன்ஸாஸத்தாலே உபேக்ஷிதமான குடலிலேபிறந்தேன். நதபயஸம்வலதீதி - என்று தோஷங்களைநேராகக்கண்டு ஸர்வாதிகாரஸரநம் பண்ணப்பெத்தேனாகில் அதுவுமொரு தரமாகிலாய்த்து அங்கனன்றிக்கேநான்ஸாத்ரவாத்ர விவேகம்பண்ணாதே ஹிதஞ்சொல்லப்போனதுக்கு ஸாவகாசாக்களுக்குமுடிசூடினராவணன் ஆளிட்டு பரிபவிக்க அவன்மொழிக்குமாகாதேபோந்தேன். ‘‘ஸர்வலோகஸரண்யம் ஸரணம் கத:’’ தேவரீர்ஸநாதா விதவிஸேஷா ஸேஷலோகஸரண்யரானபடியாலே ராவணனிலும் தண்ணியனான வெனக்கும் புகலிடமாயிற்று விதாஹமஹாப்ரஸாதத்தினாலே ஒருவெளிச்சிறப்பு முன்காட்ட ஸரண்யகுணபூர்த்தியுடைய தேவரீரைஸரணமாகவடைந்தேன், ஸக்ருதேவப்ரபந்நாய உதாஹரணங்களில்ப்படியே முன்பே ஸரணாகதிபண்ணி உத்தரஸ்யாமீயம்யோ - என்கிறபடியே ஸமமும்பெற்றவன் இப்போதுநிரி

ஷியும் ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகிறானல்லன். இது தன்னிஷ்டையை யநுஸந்தித்து தனக்குங்கூடப் பெருமாள் புகலிடமானபடிக்கு க்ருதஜ்ஞனாய்க் கொண்டாடினபடி. முன்பே ராஜ்யகாங்க்ஷீ வா ராக்ஷஸஃ - என்று தனக்குப்பிறந்த பழிதீரும்படி உத்தரவாக்யத்திற்படியே தன்னுடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை வெளியிடுகிறான். பரித்யக்தா மயா லங்கா - எங்களுக்கு ஸ்வக்ருஹபூதமான படைவீடாயிருக்க இத்தை ஸர்வ பாஹ்யராயிருக்கும் பாஹ்யகாதிகளுடைய தேசங்களை ஸஹ்ருதயரான வர்கள் விடுமாப்போலே ஸவாஸநமாக விட்டேன். பரித்யக்தா பரித்யக்தா - அவ்வூரில் துவக்குடையவையெல்லாவற்றையும் அறுவறுத்தேன். மயா பரித்யக்தா - நான் துவக்கற விட்டேன். தேவரீர் ஸம்மைக்கென்று பேரிட்டு ஒருவிலங்கை பூட்டுகிறீரோவென்று நடுங்காநின்றேன். மித்ராணி ச - மித்ரவதாஸதகம் என்றும்படியிருக்கச்செய்தே தேவரீரோடே விரோதித்த மித்ரர்களை யுதாக்களென்று கைவிட்டேன். தநாநி ச - ஸர்வஸ்வ நமனகேவ என்றும்படியிருக்கிற தநங்களையும் அவைத்தோட்டைத் துவக்குத்தானே ஸர்வ துக்களுக்குக் காரணமாகக் கண்டபடியினாலே விட்டேன். சகாரத்தாலே வித்ரம் மித்ரம் புத்ராதிகளிற்படியே தேவரீர் திருவடிகளிலே ஸேவைக்கு விரோதிங்களெல்லாத்தையும் விட்டேனென்கிறான். நாட்டார் பூர்ணஷாய்யுமென்றிருக்கு மவைத்தையெல்லாம் விட்டாராகிலும் அவத்திலுடைய விழவு நெஞ்சிலே கிடவாதோவென்றில் திருப்பாற்கடலிலே வாய்வைத்தவனுக்கு நாய்ப்பால் குடியாத விழவுண்டோவென்கிறான். ஸக்ருதம் ராஜ்யம் ஜீவிதம் ச ஸர்வாநி ச ஸைராவ காரணங்களும் ஸர்வகாவானவென்னுடைய ஸத்தையும் ஸாமங்களுமெல்லாம் தேவரீரையநுஸரிக்கையாகிற ஸாஸமுத்ரத்தில் திவலைகளிலேயொதுங்கிக்கிடக்கும். இது ஸமுத்ரத்திலே குளப்படியுமுண்டென்னுமாப்போலேயிருப்பதொரு பாசுரம். இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனை விபீஷணாழ்வானுக்குமேல் ஸ்ரீ ராஜ்யம் வந்தபடியென்னென்னில் அது ராமேநியோகாநுஸாரேண ரக்ஷிக்கனை விபணுக்கு "நின்னையேதான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதார் தன்னையேதான் வேண்டும் செல்வம்" என்கிறபடியே வந்ததத்தனை. இப்படி ஸரணாகதன் பாசுரத்திலே ஈடுபட்ட பெருமாளுக்குப்பிறந்த இரக்கத்தையும் அதடியாகவருளிச்செய்த ப்ரகாரத்தையுஞ்

சொல்லுகிறான். தவெஸ்ரீ ப்ரஷியால் தஸ்ய சந்த்ரஸ்யோதயம் சந்த்ர வம்சோத்பவனுடைய, தத்வஜ்ஞம் - ஸூக்ஷ்ம தர்சநம் மதிக்க வாக்யமாக அபார்த்தமான வசனத்தை ராவண வத்வேப்ஸு வீசு - “ஹிரண்யம் நாமிஸமயதேதிஷ்யாவயதி நாஸ்திதாநு ஹிதாதிநவாஸிவேஷ்ய ராவணேநாபிஹாஷதே” என்று கவிபாடினால் இதுவராசார்யமாயிருக்கும்படி மஹாத்மாவுடைய பெருமாள் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கார்யத்தைப்பற்ற இனியொரு வக்தவ்யமில்லாமையாலே தம்முடையவவதாரப்ரயோஜநமான ஷாத்ரதர்மத்துக் குவயாக்யமாக “ஸுக்ரீவம் தர்சநம் ராக்ஷஸா நாம்பவராகூம்” என்று ராக்ஷஸவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டருளினார். வஸஸாஸாம்ஸ்யமேவம் - நீர் இதுக்குமுன்புபட்ட செறுப்பெல்லாம் நமக்காகவன்றோ. இதெல்லாம் ஏற்கவே கோலப்பெறுதே ஸாபராதரான நாமன்றோ பட்டோமென்னுமாப்போலே இன் சொல்லாலே இவனையுருகப்பண்ணி யருளிச்செய்தார். அருளிச் செய்கிறபோது - ஜாதநாஸ்தம் விபத்தி - பெருவிடாய்ப்பட்ட வன் தண்ணீரைக்கண்டால் ஒருக்காலும் விடமாட்டாதாப்போலே பாரித்துத் தானென்னைமுற்றப்பருகினான். ஊத்ரவிகளிற்படியே சந்த்ரமவியாநின்றுகொண்டு சகவயசுஷயாஸள ஹாஷ்டர நாராய மஹாந்களான திருக்கண்களாலே ஸ்ரீவெங்கடநாயன் ஸர்வத்ஸனைப் பார்த்தருளுமாப்போலே குளிரப்பார்த்தருளி ஆலாங்கட்டியைவிட் டெறிந்தாற்போலே யவனை “பீதஸ்மைஹாநிராய:” என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டு வார்த்தையருளிச்செய்தார். இதற்குமேலுள்ள தெல்லாம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸம்ஹாரயித்த கைங்கர்யத்துக்கு உறுப்பான பாரிப்பாகக் கண்டுகொள்வது.

ராகாவேணாஸ்ரும்ஸ்வஷ்டவக்ஷதணீகவேநாயகேஷ்ராஷ்ஷ்யஷ்டூம் ஹாஷ்டா
ஹாராகாஸமஸ்ய ஹாஸ்மாஷ்மேவகாஷ்பூகாஸ்ஹ ஹகாணாத்ரிகாயள|
வ்யஹாஸ விஷ்ணுகாஹாஷிகவ்யகோராக்ஷஸ ஹவேஸதாமத்ராம்
ஜிகாஸவேவ்யஸி ஹிவம் * ஸஹவைஸ்ரவேயீதராவணம்ராஹேத்ர:||
கவஷிஸ்ரீவெங்கடேஸம் ஸஹஸஸகூதஷிகாதாஸூம்|
ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஸாஸ்த்ரஸாரஸயம் வ்ருவிவக்||

* ஸவைஸ்ரவேயக - உதிவார்ணனம்.

பொன்னையிகழ்ந்து மிருகங்கள்புல்லிய புல்லுகந்தால்
மன்னரொடுப்பதப் பொன்னலதேமன் னுலகனைத்தும்
தன்னையடைந்திடத் தானருள்செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடிநாமடைந்தோம் புறமாறொன்கொல் செய்திடிலே.

வேதத்திரளில் விதியுணர்ந்தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற்கதியையும் ஞானத்தையுங் கருமங்களையும்
சாதிக்கவல்ல சரணாகதிதனி நின்றதில்லை
ஓதத்துடங்கு மெழுத்தின்றிறத்தி லுணர்மின்களே.

மூவுலகுந்தன்பிழையைத் தானேசாற்ற
   முனிவர்களுந்தேவர்களு முனிந்தவந்நாள்
தாவரிதாயெங்கும்போய்த் தளர்ந்துவீழ்ந்த
   தனிக்காகந்தானிரந்த வுயிர்வழங்கிக்
காவலினியெமக்கெங்குங் கடனென்றெண்ணிக்
   காணவிலையிலச்சினை யன்றிட்டவள்ளல்
ஏவல்பயனிரக்கமிதுக் காறென்றோது
   மெழிலுடையாரிணையடிக்கீ ழிருப்போநாமே.

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌅𑌭𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌪𑌂𑌚𑌃
𑌉𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃.

𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑍇।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌰𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌃॥

𑌅𑌭𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑌃
𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃.
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌰𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஶ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யான

ஶுத்தாஶுத்தபத்ரிகா.

ப்ருஷ்டம்.	பங்க்தி:	அஶுத்தம்	ஶுத்தம்.
௩	௫	யிருக்கிற	இரக்க
௬	௨	ரக்ஷாகாங்க்ஷி	ரக்ஷகாகாங்க்ஷி
,,	௧௦	ஶநஶை:	ஶநஶ்ஶை:
௭	௮	என்கிறபடியே	என்றும்
,,	௧௯	ஶரணாகதியை	ஶரண்யதையை
,,	,,	குடுக்கவே	கடக்கவே
௮	௧௧	காஸ்த்ரவரிக்ஷ	காம்ஸ்த்ரவரிக்ஷ
௯	௩	அத்தைக்கண்டுகொள்ளாமை	மற்றக்கண்கொள்ளாமை
,,	,,	கொலே	கொல்
௧௦	௧௧	வலிஷி	வலிஷிக்கு
௧௨	௨	பொருத	பொருந்த
,,	௯	தெனறுதனக்குத்தாமே	தென்னென்னுத்தாமையாலே
,,	௩௧	விஷயத்தையும்	விஶேஷத்தையும்
௧௩	௨௦	ஸம்ஸர்கம்	ஸர்கம்
,,	௨௮	குடிமக்கள்	குடும்பங்கள்
௧௪	௪	வ்யவஸ்தி	வ்யவஸ்தி
௧௫	௧	அவதாரிகை:	ஆவதாரிகை:
,,	௩	பண்ணின	பண்ணி
,,	௧௨	கோலி	கோலினதென்னெனில்
,,	௨௨	இவ்வநந்ர	இவனநந்ர
,,	௨௭	கிளர்த்தி குதியையடைகை	தளர்த்தியை அடக்குகைப்
௧௬	௭	விடாத	விடான்
,,	௯	மருவுத்திரமாத்திரம	நறுமாத்தம்
,,	௧௪	செய்து	செய்தது
,,	௨௨	பெருமாள்	ஆழ்வான்
,,	௨௮	ஸம்ஶயம்	ஸம்ஶயம்

பக்கம்.	வரி.	அசுத்தம்	சுத்தம்.
,,	௩0	மிருக்கொண்	மீறிக்கொண்
௧௮	௧௧	பிறங்தேன்	போங்தேன்
,,	௧௮	ஹூரெ:	ஹூரெ:
௧௯	௨௮	ஸக்ஷ	ஸக்ஷ
௨0	௭	மாணநிஷேதாஷமாணவக்யம்	நிஷேதாஷமாணம்
,,	௧௯	ஸவிராஸ	விராஸ
,,	௨௨	முன்	நாமும்
௨௧	௮	உன்னிலே	உள்ளில்லே
௨௨	௩	ஞருக்கே	ஞனுக்கே
௨௩	௨	படாமை	படாதே
௨௪	௧௪	ராக்ஷஸாறு	ராக்ஷஸா:
௨௬	௨	ரான	ராக
௨௭	௨௫	வ்யொமரக்ஷாரஹிதனுய்	வ்யொமரஹிதனுய்
௨௮	௧௨	பின்துடர்ந்து	பின்துடர
௨௯	௨௩	ஸம்கெயாக	ஸம்கெயாலே
௩௨	௩௧	தாலென்றபடி	தாலேயாதலென்றபடி
௩௩	௧௨	தன்னே	தானே
,,	௧௯	கணக்காளிகளாக	கண்காணிகளாக
௩௪	௩	ஷிதம்	யஷம்
,,	௨௨	த்ரூவு	த்ரூவு
௩௮	௨௩	யஜமான	யஜமான்
௩௯	௨௬	ஸீஷு	வ்யவிஸேஷ
௪0	௫	ஐதரேகிகள்	ஐதரேகிகளில்
,,	௯	வையங்கழிந்தால்	வையகங்கழிந்து
௪௨	௬	அங்கனன்	அங்ஙனன்
,,	௨௭	தகயுண்டு	தகையுண்டு
௪௩	௧௯	ஸஜாதி	ஸஜாதியில்
௪௪	௧௯	திவ்யங்க	திவ்யகங்க
௪௪	௨௪	ஸித்த	ஸித

பத்ரம்.	பங்க்தி.	அஶுத்தம்.	ஶுத்தம்.
௪௫	௫	ஸைவமொக்யக	ஸைவமொக்யநு
,,	௧௯	வணங்கலில	வணக்கமில்லாதவ
,,	௨௬	ஸைவமொக்யக	ஸைவமொக்யநு
,,	௨௮	ஷிகளைத் திருத்தலாமோ	ஷிகளையும் திருத்தலாகலாமோ
,,	௨௯	ஜெபாயஷ்டா	ஜெபாயஷ்டோ
௪௬	௧	ரூதிவாஷிகர்போலே	ரூதிவாஷிகளைப் போலே
,,	௧௦	சொருகிதனி	சொருகித்தனி
,,	௯	தமக்கு	தனக்கு
௪௮	௧௭	கூடிக்கேழ்க்க	கூடிக்கிடக்க
,,	௨௧	தாமாகி	தாமாக